



Tengernek Csillaga

Mária korszakának lapja

2015. nov.–dec.
XX/6. szám

Ára: 290,- Ft



Ercsi – kegykép

Mentsd meg a bűnösöket

Spirituális támogatók: P. Jáki Teodóz OSB, Katona István, P. Kovács Ervin Gellért OPraem,
Regőczy István és Török József **Teológiailag lektorálta:** Bocsa József, piarista

Jézusom! Te, akit keresztre feszítettek érted,
és minden bűnösért ezen a világon!
A te értünk kiontott drága szent Véredért kérlek,
ne hagyd elveszni egyetlen bűnös sem!
Kérlek, adj kegyelmet, lehetőséget, hogy még mielőtt meghalnának,
a szentségekhez járuljanak. Ha pedig ez lehetetlen lenne, kérlek,
add meg az őszinte bűnbánatot nekik,
még mielőtt a lelkük elhagyná testüket, megtérjenek,
és így meghiúsuljon a sátán terve, aki megfosztotta őket tőled,
legnagyobb jótevőjüktől, örök életük szerzőjétől,
hogy az örök tűzbe taszítsa őket.
Jóságos Jézusom!
Kérlek, légy irgalmas a szegény, szerencsétlen bűnösökhöz,
akiket rászédett a sátán!
Ne engedd, hogy örökre meg legyenek fosztva tőled,
aki magad vagy a jóság, a szeretet, az irgalom és a béke.
Értük kiontott drága szent Véredre kérlek, öleld őket szerető Szívedre,
amelyet értük döfött át a katona lándzsája.
Irgalmazz nekünk most, és halálunk óráján. Ámen.

(Jézus: „Aki ezt az imát csak egyszer is szívből, szeretettel elimádkozza, lelkek százait, sőt ezreit menti meg. Higgyetek irgalmamban! Szívem nyitva áll minden bűnét megbánó gyermekem előtt. Mindenki üdvözülhet, aki Engem választ, és törvényeim szerint él. Csak azok vesznek el, akik megátalkodottak. Nem akarnak megtérni és üdvözülni. Tiszteletben kell tartani szabad akaratukat. Ezért kérlek titeket, hogy imádkozzatok értük. Sok jelet küldök a bűnösöknek, sok alkalmat adok a megtérésre. Imádkozzatok értük, hogy ne hiúsítsák meg magukban kegyelmeimet! Erre áldalak meg titeket kicsi gyermekeim az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében.”)

(Mária Julianna lelki naplója, X. kötet, 2011.11.17.)

Tartalomjegyzék

XVI. Benedek pápa utolsó beszédei 11.....	1
Részlet a Szeretláng Naplóból (5).....	5
Barsi Balázs: Gondolatok a bevándorlásról.....	13
Az engesztelők és a migráns kérdés.....	19
Isten ugyanaz tegnap, ma és holnap.....	22
Krisztus második eljövetele előtt.....	24
Az Egyház hét szentsége (1. rész).....	26
Beszámoló a nigériai útról.....	33
Szeretni és áldozatot hozni.....	41
Szűz Mária szobra sértetlen maradt.....	43
Mária-kegyhelyek	
Ercsi.....	45
Mária kicsinyei	
Én magam leszek a ti fényetek.....	47
Rózsafüzér	
Imádkozzunk Máriával a Szentlélekhez!.....	51

A Szerkesztőség címe:

1539 Budapest, Postafiók 638.

Internet: www.tengernekcstillaga.hu

E-mail: info@tengernekcstillaga.hu

A lappal kapcsolatos bármilyen észrevétellel, javaslatlal forduljon a lap szerkesztőségéhez!

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor

Készült a Co-Print Kft. nyomdájában,
www.co-print.hu

Felelős vezető: Gebauer Gergő

A hátsó borítón: Missziós Madonna

A *Tengernek Csillaga* folyóirat megrendelhető a Stella Maris Alapítvány postafiók címén, illetve e-mailen és megvásárolható a templomokban vagy Budapest V., Ferenciek terén.

Kéziratokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.

Kiadja a Stella Maris Alapítvány

A Stella Maris Alapítvány
bankszámlaszáma: K&H Bank
10200885-32621031-00000000
ISSN szám: 1416-8243

XVI. Benedek pápa utolsó beszédei 11.

A 2014 januárjával kezdődött sorozatban Őszentsége, XVI. Benedek pápa 2012. október 17. és 2013. február 27. között, a szerdai általános kihallgatások alkalmából elhangzott tanításait adjuk közre Diós István atya fordításában. Diós atya jóvoltából az elmúlt idők kiemelkedően legnagyobb tanító pápájának teljes beszéd anyagait olvashatjuk ebben a sorozatban. (A Vatikáni Rádió honlapján az előadásoknak csak a kivonataival találkozhattunk, eddig csak abból gazdálkodhattunk – a szerkesztő)

Emberré lett

(2013. január 5.)

Kedves Testvéreim!

E karácsonyi időben álljunk meg még egyszer Isten nagy misztériuma előtt, aki leszállott a maga mennyországából, hogy belépjen a mi testünkbe. Jézusban Isten megtestesült, ember lett, mint mi, és így nyitotta meg az utat a maga mennyországa, a vele való teljes közösség felé.

Az incarnatio/megtestesülés misztériuma

Ezekben a napokban templomainkban többször is felhangzik Isten „megtestesülésének” témája, a *megtestesülés* szó, annak kifejezésére, hogy mit is ünneplünk Karácsonykor: Isten Fia emberré lett, ahogy a Krédóban imádkozzuk.

Mit jelent az incarnatio/megtestesülés?

De mit is jelent ez a központi jelentőségű szó a keresztény hit számára? A latin *incarnatio*=megtestesülés szót az első század végén Antiochiai Szent Ignác, s főként Szent Ireneusz használta, amikor Szent János evangéliumának előszaváról, különösen annak „az Ige testté lett” tételéről beszéltek (*Jn 1, 14*). Itt a „test” a héber szóhasználat szerint a teljes embert jelenti, különösen mulandósága, esendősége, szegénysége és esetlegessége szempontjából. Azért használták ezt a kifejezést, hogy megértsük: az Istentől jött, a Názáreti Jézusban megtestesült üdvösség az embert a maga teljes valójában érinti, bármilyen helyzetben legyen is. Isten magára vette az emberi természetet, hogy meggyógyítsa mindattól, ami elválasztja tőle az embert, s lehetővé tegye számunkra, hogy Egyszülött Fiában így szólíthassuk: „Abba, Atya”; és valóban Isten gyermekei lehessünk. Szent Ireneusz mondja: „Ez az a cél, amiért az Ige emberré, Isten Fia az ember fiává lett: hogy az ember, közösségre lépve az Igével és ezáltal elnyerve az istenfiúságot, Isten fiává lehessen.” (*Adversus haereses*, 3,19,1: PG 7,939; vö. *Katolikus Egyház Katekizmusa* 460).

„Az Ige testté lett” – ez egyike azon igazságoknak, amelyekhez annyira hozzászoktunk, hogy szinte meg sem rezdülünk az esemény nagyságától, amelyet halunk. És valóban, most, a karácsonyi időben, amikor ez a kifejezés gyakran visszatér a liturgiában, néha jobban figyelünk a külsőségekre, az ünnep felszínére, mint az ünnepelt, nagy, keresztény újdonságra: arra, ami teljesen elképzelhetetlen, amit egyedül csak Isten tudott megtenni, s amelybe csak a hittel tudunk behatolni: a Logosz, aki Istennél van, a Logosz, aki Isten, a világ Teremtője (v.ö. *Jn 1,1*) akiért minden teremtetett (v.ö. *1,3*), aki a világosságával kísérté és kíséri az embereket a történelemben (v.ö. *1,4–5.9*), egy lett a többiek között, lakást vett közöttünk, egy lett közülünk (*1,14*). A II. Vatikáni Zsinat tanítja: „Isten Fia ... emberi kézzel dolgozott, emberi értelemmel gondolkodott, emberi akarral cselekedett, emberi szívvel szeretett. Szűz Máriától születvén valóban egy lett közülünk, a bűnt kivéve mindenben hasonló lett hozzánk.” (Gaudium et spes 22.)

Nagyon fontos, hogy újra meg tudjuk csodálni ezt a misztériumot, és hagyjuk, hogy ez a hatalmas esemény magához öleljen: Isten, az igaz Isten, mindenek Teremtője, emberként járt a mi utainkon, belépett az emberi időbe azért, hogy közölje velünk a saját életét (v.ö. *1Ján 1,1–4*). És ezt nem a világot hatalommal meghódító királyi fenséggel tette, hanem egy újszülött alázatával.

A megtestülés Isten ajándéka

Szeretnék hangsúlyozni egy másik mozzanatot. Karácsonykor megajándékozuk a hozzánk legközelebb állókat. Ez történhet merő megszokásból, de általában az ajándékozás érzelmeket fejez ki, a szeretet és megbecsülés jele. Az éjféle mise felajánlási könyörgésében az Egyház így imádkozik: „Fogadd el, ó Atyánk felajánlásunkat ebben a ragyogó éjszakában, és ezen csodálatos ajándékcseré által alakíts át minket Krisztusban, a te Fiadban, aki fölemelte hozzád az embert a dicsőségbe.”

A liturgia középpontjában tehát az ajándékozás gondolata áll, és tudatosítja bennünk a Karácsony igazi ajándékát: ezen a szent éjszakán a testté lett Isten ajándékba akarta adni magát az embernek, odaadta önmagát értünk; Isten tulajdon Egyszülött Fiát ajándékozta nekünk, aki magára vette emberségünket, hogy megajándékozzon a maga istenségével. Ez a nagy ajándék.

Az ajándékozás lényege az önátadás

A mi ajándékozásunkban sem az a fontos, hogy egy ajándék sokba került-e vagy sem. Aki nem képes egy kicsit önmagából odaadni, az mindig nagyon keveset

ajándékozik; sőt olykor éppen a szívét és önmagát akarja helyettesíteni a pénzzel, az anyagi dolgokkal. A megtestesülés misztériuma éppen ezt állítja elénk, hogy Isten nem így járt el: nem *valamit* ajándékozott, hanem *önmagát* adta ajándékba Egyszülött Fiában. Követendő mintát kapunk a saját ajándékozásunkhoz, hogy a kapcsolatainkat, főként a legfontosabb kapcsolatainkat a szeretet ingyenessége vezérelje.

Isten szeretetének realizmusa

Szeretnék ajánlani megfontolásra egy harmadik dolgot is: Isten megtestesülésének ténye, aki olyan ember lett, mint mi, megmutatja az isteni szeretet hallatlan realizmusát. Isten tevékenysége ugyanis nem áll meg a szavaknál, sőt mondhatjuk, nem elégszik meg a beszéddel, hanem elmerül a történelmünkben, és magára vállalja az emberi élet minden terhét és fáradságát. Isten Fia valóban emberré lett, Szűz Máriától megszületett meghatározott időben és meghatározott helyen, Betlehemben, Augustus császár uralkodása idején, Quirinus helytartósága alatt (*Lk 2,1–2*); családban nőtt fel, voltak barátai, kialakította a tanítványok csoportját, apostolait megtanította küldetésének folytatására, és földi életét a kereszten fejezte be.

Elég realista-e a mi hitünk?

Ez az isteni eljárás nagyon erősen készlet arra, hogy föltegyük a kérdést: vajon a mi hitünk elég realista-e, mert nem korlátozódhat az érzések és érzelmek szférájára, hanem be kell hatolnia létünk konkrét valóságába, azaz hatnia kell mindennapi életünkre, és gyakorlatilag is irányítania kell azt. Isten nem állt meg a szavaknál, hanem a bűnt kivéve osztozott velünk minden tapasztalatunkban, s ezzel megmutatta, hogyan éljünk.

A hit egész életünket érinti

A Szent X. Piusz-féle Katekizmus – amelyet néhányan gyermekkorunkban még tanultunk – erre a kérdésre: „Mit kell tennünk, hogy Istennek tetsző életet éljünk?”, lényegre törően ezt a választ adta: „Hogy Istennek tetsző élet éljünk, hinnünk kell a tőle kinyilatkoztatott igazságokat, és meg kell tartanunk az ő parancsait az ő kegyelmének segítségével, amelyet a szentségek vételével és az imádsággal nyerhetünk el.” A hit lényeges tulajdonsága, hogy nem csak az értelmet és a szívet, hanem az egész életet szólítja meg.

A katolikus szentírásolvasás lényeges vonása

Még egy utolsó mozzanatot ajánlok megfontolásra. Szent János azt mondja, hogy az Ige, a Logosz kezdettől Istennél volt, s hogy minden az Ige által

lett, és nélküle semmi sem lett (*Jn 1,1–3*). Az evangélista nyilvánvalóan utal a teremtéselbeszélésre, és Krisztus világosságánál újraolvassa a Teremtés könyvének első fejezeteit. Ez a keresztény szentírásolvasás alapvető jellemzője: az Ó- és Újszövetséget mindig együtt olvassuk, és az Újszövetség felől nézve tárul fel az Ószövetség legmélyebb értelme. Ugyanaz az Ige lett emberré, aki öröktől fogva Istennél van, aki maga is Isten, s aki által és akiért minden teremtetett (*Kol 1,16–17*): az örök és végtelen Isten elmerül az emberi végességben, teremtményében, hogy az embert és az egész teremtést visszavezesse Őhöz. A *Katolikus Egyház Katekizmusa* ezt tanítja: „Az első teremtésnek értelme és csúcsa a Krisztusban való új teremtés, melynek ragyogása felülmúlja az első teremtését” (349. p.).

A megtestesült Ige az Új Ádám

Az egyházatyák Jézust Ádámhoz kapcsolták, olyannyira, hogy „második Ádámnak” vagy végső Ádámnak, Isten tökéletes képmásának nevezték. Isten Fia megtestesülésével elkezdődött az új teremtés, amely tökéletes választ ad arra a kérdésre, hogy „ki az ember”? Csak Jézusban válik láthatóvá maradéktalanul az emberre vonatkozó isteni terv: Ő az Isten szerinti tökéletes ember. A II. Vatikáni Zsinat határozottan hangsúlyozza: „Az ember misztériuma csak a megtestesült Ige misztériumában világosodik meg igazán. ... Krisztus, az új Ádám, az Atya és az ő szeretete misztériumának kinyilatkoztatásában teljesen föltárja az embert az embernek, és megmutatja magasztos hivatását.” (*Gaudium et spes* 22, v.ö. *Katolikus Egyház Katekizmusa* 359.)

Ebben a Gyermekben, Isten Fiában, akit Karácsonykor szemlélünk, felismerhetjük nem csak Isten igazi arcát, hanem az ember igazi arcát is; és csak ha kitárulunk az ő kegyelmének hatása előtt és minden nap próbáljuk követni, akkor valósítjuk meg Istennek reánk, mindegyikünkre érvényes tervét.

Kedves Barátaim, ezekben a napokban elmélkedjünk a Megtestesülés nagy és csodálatosan gazdag misztériumáról, és engedjük, hogy az Úr megvilágosítson és egyre inkább átalakítson minket értünk emberré lett Fiának képmására.

Részlet a Szereteláng Naplóból (5)

1962. április 27. – péntek

A szentmise után erős elhatározással elindultam, hogy az esperes atyának a Szent Szűz üzenetét átadjam. Így szóltam hozzá: „Levelet hoztam az atyának.” Tudniillik az atyának szóló, a Szent Szűztől eredő üzenet levélben volt leírva. Minden ízemben remegtem, éreztem, hogy a Szentlélek erőssége gyámolít. Megvártam, míg elolvassa. Ő csodálkozva nézett rám, és nagy elhárító szavaival így szólt: „Erre választ nem adhatok.” „Én nem is várok választ, én csak egy nyomorúságos bűnös vagyok, és már sokat szenvedek miatta.” Ő röviden vázolta a papság súlyos helyzetét és visszahúzódva elutasított. **Szorongó lélekkel távoztam**, lelkemben mélységesen megalázva. Úgy szégyelltem magam, mintha gonosztetten értek volna.

Utána még sokáig a templomban tartózkodtam, gondolataimban elmerülve. A megaláztatás kínos fájdalmai szorongatták lelkemet. S közben a Szentlélek Úristen világosságáért könyörögtem, derítsen fényt lelkem szörnyű sötétségére, mely miatt nemcsak lelki, hanem testi fuldoklást is éreztem. De nem tudott lehangolni semmi, sem lelki, sem testi szenvedés. A Szent Szűz Szeretelángjának továbbadásához új erőt adott. Eszembe jutottak az Úr szavai: a Mennysország erőszakot szenved. A Szent Szűzhöz könyörögtem: „Édesanyám, akihez küldtél, az elutasított, még egy bátorító szót sem mondott.” Lelkem égető fájdalommal és a megaláztatás szégyenével távoztam a templomból.

Azért az atya valamit mégiscsak mondott, azt, hogy menjek el M. atyához. Én őt nem ismertem, de hírét hallottam, hisz őt a mellém rendelt nővér már az esperes atyától függetlenül előzőleg is tanácsolta. Másnap elmentem, de mivel nem találtam otthon, következő nap újra felkerestem őt. A szentgyónás keretén belül adtam elő az atyának rendkívüli lelkiállapotomat. Ömlött belőlem a szavak könnyes áradata, s noha őt soha nem ismertem, lelkem csodálatos bizalommal nyílt meg előtte. Könyörögve kértem az atyát, igazítson el rendkívüli lelkiállapotomban, és így szóltam hozzá: „Én lelkem legnagyobb alázatosságával kérem és óhajtom, hogy tévedésem feltárásában megnyugodjam.” Ő szelíd, jóságos szavaival meg is nyugtatott, hogy ő nem lát benne semmi rendellenest. Alázatosságom az, melyből következtetett erre. Vigaszt adó szavak voltak ezek lelkemnek. **Megnyugodva tértem haza.** Abban állapotunk meg, hogy legközelebb elviszem hozzá a Szent Szűz leírt közléseit, mert neki vannak gyónó gyermekei, akik papok, és majd velük megtárgyalja a dolgokat.

1962. április 30.

A Szűzanya újra bátorított: „**Mondd csak meg az illetékeseknek, hogy ne féljenek, bízzanak bennem! Én anyai palástommal megvédelmezem őket.**”

Az ország nyolc legnépesebb kegyhelyén és az ország szívében négy tiszteletemre szentelt templomban egyszerre kezdjék meg az ájtatosságot, Szeretetlángom átadását.

Kármelita kislányom, óhajts te minden erőddel egész életedben, és az áldozatvállalás izzon benned! Szeretetemnek lángját szenvedéseiddel tápláld szünet nélkül!”

1962. május 2.

Elvittem az atyához a leírt közléseket. Ott azzal fogadtak, hogy M. atya beteg, nagy műtéten esett át, nem lehet beszélni vele. G. atya röviden vázolta betegségének súlyos körülményeit. Szívem szomorúsággal telt meg. Arra gondoltam, hogy most a Szent Szűz Szeretelángja ismét hátráltatva lesz. G. atyát megkérdeztem, hogy mi a nagyobb, a veszteség vagy a nyereség. Ő azt válaszolta, a veszteség. Magam is azt gondoltam, milyen nagy veszteség egy ilyen szentéletű lelki vezető eltávozása.

Ma az Úr Jézus beszélgetett:

„Kis kármelitám, te kértél, hogy láncoljalak lábaimhoz. Én ezt a kérésedet meg is hallgattam. Úgy, ahogy kérted, rövide (fogva), szorosan magamhoz is láncoltalak. Azért ne csodálkozz, hogy minden dolгодban csak körülöttem tudsz tevékenykedni. Tartsd is ezt mindig szem előtt, mert csak így tudsz megváltó munkámban szünet nélkül részt venni. **Ne félj, Szent Szívemen állandó pihenőd lesz.** Ugye, érzed ezt? Amikor érzed, máris pihensz.”

„Édes Jézusom, én ezt sokszor érzem.”

„Azért, leánykám, mert a szeretet nem pihenhet. **Az együtt érző, szerető szív szünet nélkül egymásért dobog. Maradj meg szeretetemben, és másokat is hozz a közelembé!** Tudod, olyan kevesen vagyunk, könnyen áttekinthető a mi táborunk. És Én ezt a kis létszámot szemmel tartom. A hiányzókért nagyon fáj a Szívem. Tarts ki Mellettem, nehogy keserű csalódást kelljen megélnem.”

És oly esdeklően kért, hogy lelkem valósággal izzott Érte. Másnap szívem szorongó érzéssel telt meg, úgy, hogy testi erőmet nagymértékben csökkentette. Az Úr Jézus szólt:

„**Szenvedj Velem, leányom!**”

Egyik délben a Városmajorban jártam. Váratlanul beszélgetni kezdett. Szomorúan panaszkodott és kért, hogy írjam le panaszos szavait:

„**Én vagyok az ország koldusa.** Engem nem akarnak foglalkoztatni. Minden koldulást betiltottak az országban, csak Én koldulok étlen-szomjan. Járok utcáról utcára, házról házra, faluból városba, hideg télben, tikkasztó nyárban, süvítő szélben, zuhogó esőben. Nem kérdezi meg senki Tőlem, hogy hová megyek ilyen

szánalmas állapotban. Hajam vértől csapzott, lábaim összeropaszodtak az utánatok való sok gyaloglástól. Kezem állandó segélykérésre kinyújtva. Szívről szívre járok, és alig kapok egy kis alamizsnát. Utána gyorsan becsukják szívük ajtaját, alig tudok bepillantani oda. Vissza kell húzódnom szerényen, és kegyelmeim halmozva vannak Szívemben. Leánykám, kérj te sokat mások részére is! Ó, szinte lekötölezel, meg kell köszönnöm hűségedet. Ugye, csodálkozol ezen? Ne ámulj el, **minden kicsi áldozatod enyhíti határtalan, gyötrő szomjúságomat. Egy pillanatig se élj áldozat nélkül!** Leányom, meg kell neked mondanom, a közelmúltban sok lelket felszólítottam az Én különös követésemre, de csak igen kevesen értik meg, mit óhajtok tőlük. Imáidba szünet nélkül foglald be őket, és hozz áldozatot értük, hogy engesztelő táborom, melyet így próbálok gyűjteni, ellensúlyozza igazságos haragomat. Édesanyám kérlel, Ő tartotta vissza eddig is igazságos haragomat. Az Ő Szeretelángja Engem is lekötölel.”

Egy alkalommal imádás közben így szólt az Úr Jézus:

„**Szivednek minden dobbanásában legyen benne a bűnbánat! Minden lélegzétvéteknél az Én szeretetemet lélegezd be, és a kilégzésnél add tovább felebarátodnak.**”

Húsvétvasárnap szentbeszéd közben a pap így szólt:

„Az Úr dicsőségét nem veheti el senki, mert azért Ő megszenvedett. Az igaz, hogy néha a szomorúság homálya borul rá.” S közben az Úr Jézus ismét panaszos szavaival fordult felém: „Látod, ő, ez a lélek nem látja fájdalmamat, nem érez Velem, nem gondol rá, mennyire szenvedek. Kislányom, fokozd szereteted a Nekem szentelt lelkek helyett is.” A mellém rendelt nővér azt kérdezte, hogy milyen különbséget éreztem, amikor az Úr Jézus helyett az őrangyalom ébresztett. Én akkor nem tudtam neki választ adni. Most, hogy az Úr szelíd hangját visszavonta tőlem, csak egyoldalú beszélgetésbe kezdek. Megkértem Őt: „Édes Jézusom, sok mindent megértettél velem, amit a Te sugallataid által kifejezésre is tudtam juttatni, de mikor ez történt, akkor már csendet borítottál lelkemre. Most elmémben ugyan fölfogtam, de szavaimmal kifejezni mégsem tudom.” Ahogy így csendben az Úr színe előtt térdeltem, elmélkedtem, lelki szemem előtt egy végeláthatatlan fényesség keletkezett, mely milliárdnyi fénytől sziporkázott, és eme fény káprázató sziporkáiból apró, kisebb-nagyobb ragyogó szemcsék szikráztak ki mindenfelől. A porszemnél is kisebbek voltak, de csodálatos tündökléssel ragyogott még a legkisebb is. És ahogy így szemléltem, az Úr éreznem engedte, hogy miért nem tudtam erre elmémben kifejező szavakat találni. Az apró, de csodálatos tündöklésű szemcsék az Úr teremtményeinek érzetét keltették bennem. Aznap kedd volt, a gyermekeimért a lelki áldozásokat kezdtem végezni. A Szent Szűz oltalmába ajánlottam őket, de a lelki áldozásból még egyet sem tudtam elvégezni. Most, hogy az

Úr Jézus nemcsak szavaitól, de jelenlétének érzetétől is megfosztott, nagy szárazság tikkasztotta lelkemet. Néma mozdulatlanágban térdeltem. Eszembe jutottak az Úr szavai, hogy **a nagy lelki szárazság idején elmondott egyetlen Miatyánk vagy Üdvözlégy sokkal gyümölcsözőbb, mint a kegyelmektől duzzadó lélek áradása.** Az Úr szavait így magamban visszaidézve a lelki szárazság is nagy megnyugvást adott lelkemnek.

Ahogy így szóltanul térdeltem, elkezdődött a májusi ájtatosság, a Szent Születet dicséző litánia. Még soha életemben nem éreztem ily nagy mértékben, hogy a közös ima milyen csodálatos áhítatra hangolja a lelket.

Az ájtatosság csendjében maradtam. Ima nem jött ajkamra, hiába erőlködtem, helyett a gonosz támadt rám, s lelkem úgy kezdte gyötörni, hogy gondolataimat nem tudtam sehogy sem hatása alól kivonni. Először nagy félelmet támasztott bennem. Ez olyan borzasztó érzés volt, mintha meg akart volna szállni, de ebben valami megakadályozta volna. Azért ő csak zaklatott, gondolataimat igyekezett összezavarni, hogy én egy állat vagyok, nem ember, mert Istennek sem kellek és embernek való sem vagyok, mert ők is kivetnek maguk közül. És hogy ennek csak én vagyok az oka, mert ki akarok tűnni az emberek közül, és azért míg az ostoba göggel telt cselekedetemmel föl nem hagyok, addig nem is lehetek más, csak ilyen fetrengő féreg.

Egy darabig csak elhomályosult elmével térdeltem megdermedt félelemben, és arra gondoltam, mielőtt a gonosz egészen hatalmába vesz, odamegyek a tisztelendő atyához és megkérem, hogy imádkozzon értem, mert úgy éreztem, nagy gögömbben a gonosz megszállt. Nem tudtam elindulni. Láttam, hogy az esperes atya a templomon keresztül elmegy. Nekem azonban nem volt erőm elindulni. Az atya távozása után egy ideig moccani sem tudtam, és folyton az az érzés nyomott, hogy én egy ördögtől megszállott vagyok, és nekem semmi helyem a templomban. Az ördög kiharancsolt a templomból, én azonban hosszú ideig ott tartózkodtam. Még nem tudtam, hogy tudnék megszabadulni a gonosztól.

A templomból való távozásom után a gonosz velem jött, és egészen emberségesen kezdett velem beszélni: „Térj vissza családotodhoz! Ne akar te kiválóbb lenni! Látod, milyen fáradttá és életteleennél tesz ez téged! Az egész életed küzdelem volt, pihenj most már! Hisz úgyis olyan rövid ez az élet, mit hajszolod magad? Buta gondolataidat miért akarod továbbadni? Ne hidd, hogy felfigyelnek rád! Ugye, ez hízelegne neked? Állj meg és gondolkozz, meglátod, nekem van igazam. S ha rájöttél, még hálás leszel nekem, hogy mennyi bajtól mentettelek meg... Megörültem, amikor a kapuhoz értem. Kis unokáim apró kedveskedéseikkel vidáman várnak. Ez megszüntette bennem a gonosz zavargásait.

Vacsora után új lakásomba mentem. A gonosz ott sem hagyta abba zaklatásait. Rám tört újra. Minden erőmmel megkíséréltem elvetni magamtól. Nagy eréllyel az elmélkedésbe vetettem magam, de a sok zavargás gondolkodásra készítetett. Megvizsgáltam lelkiismeretemet, nem tudtam sehogy sem eligazodni rajta. Úgy éreztem, mielőtt az ügyet tovább adom, nagyon meg kell fontolnom, mert a kevélység, melyet a gonosz elém tárt, nagyon is megtorpanított... Nagy tépelődésemben pihenőre tértem. Minden égi támogatás megszakadt, csak az éj sötét nyugtalansága szakadt rám. De jó volna most az Úr szelid hangját hallani! Mit szólna Ő most ezekhez?... Ezekben a napokban sok és nagy kísértésem volt. A gonosz mindenképpen ki akart forgatni emberi mivoltomból.

1962. május 4.

A Szent Szűz kezdett beszélgetni:

„Kislányom! Most, hogy a nagy kísértésen átestél, jutalmat adok. Nagy próbát álltál ki, alázatosságodat akartuk így fokozni. Ezért engedte meg Szent Fiam a sátán ily nagy közelségét. Így lettél alkalmasabb Szeretlángom továbbadására. Tudod, nagy kegyelmek befogadására mindig elő kell készíteni lelkedet a nagyobb szenvedésekkel. A kegyelem csak így növekedhet lelkedben. Most, hogy a győzelem után vagyunk, Szívemre öllelek, és mikor lelkedhez szólok, nagyobb odaadással fogadja be szent ügyemet. Ez az érdemszerző alkalom mások javára is fordított. A tizenkét papi lélekért szünet nélküli áldozatodat hozd meg. Ők is szenvedni fognak. Te légy boldog, hogy velük szenvedhetsz, és a te érdemed, akármilyen kicsinek látszik is, növeli számodra a kegyelmeket. **A kevesekre bízom ügyemet, hogy ha a keveseket megnyertem, a sokaság majd kövesse őket. Légy boldog, hogy a kevesekhez tartozol.** Sajnos, a kevesek között is akadnak visszautasítók, és hogy fáj ez anyai Szívemnek.”

Ezt nem dátumoztam, az előző beszélgetés után néhány napra történt.

„Leányom, nagy aggodalmad miatt segítségemre sietek.”

(Az Úr Jézus és a Szűzanya különböző utasításai:)

„Rejtve maradni és üzenetet közvetíteni. Örülök, hogy félted alázatosságodat, és szem előtt tartod Szent Fiam szavait.” „Édesanyám, amikor elfogadtam, tudod, mennyire szabadkoztam ellene. Nyomorúságos lelkem, látod, semmire sem képes Nélküled.” „Most pedig tovább kell vinned ügyemet. Csak add át üzenetemet! **Akiket kiválasztottam, legyenek hozzám teljes bizalommal. Én, mint körültekintő édesanya, vezetem minden lépésüket.** Ők csak tegyék alkalmassá lelküket, és nagy buzgósággal készüljenek az engesztelő munkára. Szomorúan látom, milyen szomorúságot és riadalmat kelt szívetekben az én Szeretlángom. Szívetekben, lelketekben **miért riadtok meg?** Nem azért vagyok én szerető Édesanyátok, hogy

kételyekben hagyjalak benneteket. Csak fogjatok össze minden erőtökkel, és készítsétek elő a lelkeket a szent Láng befogadására! A kegyhelyeken a zárándok lelkek alkalmasak lesznek. Én, a Kegyelmekek Anyja, szüntelenül könyörgök Szent Fiamhoz, hogy még a legkisebb ragaszkodást is egyesítse az Ő érdemeivel. **Ne féljete a lángtól, mely észrevétlenül, szelíden fog kigyúlni**, mint szelíd fény! Senki nem fog gyanút erre a szívekben végbement csodára, melyet Gyertyaszentelő napomon körmenet formájában adjanak át az én kedves fiaim, hogy az én szeretetemnek lángja élő tüzet fogjon a szívekben, lelkekben. Úgy készítsenek elő mindent, hogy mint futótűz terjedjen. És azok a lelkek, akiket kiszemeltem, mindent tegyenek meg a nagy felkészülésre.”

„Anyám, a mi Urunk, Jézus Krisztus azt ígérte, hogy Te majd igazolsz engem.”
Lelkem mélyén a Szent Szűz édes választ adott, mely egészen megnyugtatót:

„Menj az én kedves, drága fiamhoz, ő megtesz mindent úgy, mintha én volnék, mert ő az én követem lesz kegyhelyeimen Szeretlángom igazolására. Ne félj, ő nem fog szabadkozni ellenem. Te csak élj rejtett alázatosságban, és a szenvedést öleld magadhoz! Én, a Fájdalmas Anya, úgy érzem, mintha minden szenvedéseddel Szent Fiam Sebeire gyógyírt, gyógyító balzsamot öntenél. Tartozz azok közé a lelkek közé, akik nem tudnak szenvedés nélkül élni, mert ezek a lelkek érzik igazán Szent Fiam szenvedéseinek keresztül az Ő mind nagyobb közelségét. Él a családban, de egészen elvonult életet, minden erőddel. Istenben való elmerüléset semmi ne zavarja! Óhajtsd szíved egész erejével Szeretlángom mielőbbi kigyúlását, mely a sátán megvakítására és félelmére indul.”

1962. május 3–11. között négyszer kért meg a Szent Szűz, hogy ügyét ne hanyagoljam el.

Az Üdvözítő szavai:

„**Leánykám, téged választalak ki, hogy isteni irgalmasságomnak közvetítője légy.** Te magad is töltekezz isteni irgalmam bőségével, és ha ajkadat szóra nyitod, **hirdesd Szívem irgalmát, mely majd elég a bűnösök utáni vágyakozástól.** A te egész életed is vágyakozás legyen, áldozat és imádság által, és megváltó munkámban való segíteni vágyás.”

„Édes Jézusom, már hányszor leírtam szomorú panaszaidat, de segíteni vajmi keveset tudok.”

„**Leánykám, csak égjen a vágy szívedben, már ez is enyhíti Szívem égő fájdalmát.** Bárcsak az Én Szívemnek szentelt lelkek mind vágyódnának utánam, akkor megnövekedne az Én engesztelő táborom. Tudod, milyen sokan vannak, és ha ezek szívvel-lélekkel, imájukkal és áldozataikkal részt vennének az Én megváltó munkámban, nem volna olyan sok a panaszom. Leánykám, nagyon szépen

megkérlek, szeress Engem még jobban, és szolgálj Engem még több odaadással. Ne hagyd magadon úrrá lenni a megszokás szürke hatalmát!

Áldozataid mindig frissen izzók legyenek! Kislányom, fokozni szeretném benned kegyelmeimet, de ehhez előbb fokozott áldozatvállalásod szükséges. Megkérlek, fogadd el kérésemet, légy nagyon szerény, mondj le minden örömdről, élvezeteidről, melyekkel nem Engem szolgálsz. Mondj le a szórakoztató könyvekről, kedvenc zenéidről, a társaság kereséséről, sétáidon pedig csak az Én kinszenvedéseimről elmélkedj. Böjtjeidet szeretném még fokozni, ha te is elfogadod. Ne add át magad semmi élvezetnek, reggelid és vacsorád szerényen csak kenyér és víz legyen. Csak a főétkezésnél fogyassz egyebeket, de megkérlek, hogy ezeket is tedd számodra élvezhetetlenné. Ne az ízletességük miatt fogyaszd az ételeket, hanem csak azért, hogy testedet tápláld vele. A test úgyis megköveteli a magáét. Az éjszakai pihenőről is le kell még jobban mondanod. Kétórai virrasztást kérek tőled úgy, hogy külön-külön kelj fel egy-egy órát. Leánykám, édes, számíthatok rád? Én, az Istenember kérlek.”

„Én Uram és én Istenem, tudod, hogy Nélküled semmi vagyok. A lélek kész, de a test, az tudod, Uram, gyenge. Te ismered két éneket, mely itt a földön el nem választható örök ellenségként él bennem. Szívem-lelkem elfogadja, de gyenge akaratom és értelmem sötét oldala háborog ellene. Édes Jézusom, én megismétlem felajánlásomat: Tiéd vagyok, rendelkez velem! Nem akarok én egy szemernyit sem ellenkezni Veled, mert igen forrón szeretlek. A Te erőddel ruházz fel engem, hogy eleget tudjak tenni kéréseidnek.”

A virrasztás igen nehezen megy, alig bírok felébredni. Kértem a Szent Szűzet: „Édesanyám, légy oly jó, kelts fel engem. Az őrangyalom ébresztése nem tud rám hatni eléggé.”

A következő éjjel a Szent Szűz ébresztett. Fel akartam kelni, hogy felöltözzem, mert azt hittem, itt a virrasztás ideje, és nem tartottam illendőnek, hogy a Szent Szűzzel fekve beszéljek. De még nem volt itt a virrasztás ideje, a két óra, még csak éjfél felé járt az idő. A Szent Szűz folytatta:

„Kislányom, maradj pihenő helyzetekben. Engem nem ér tiszteletlenség, az édesanya beszélhet gyermekével bármikor, bárhol. Hallgass meg, kérlek. **Ne hagyd el magad a virrasztások idején. Ez igen hasznos gyakorlata a léleknek, felemelkedése Istenhez. Tégy meg minden testi erőfeszítést.** Én is sokat virrasztottam. A családban én voltam a fő virrasztó addig, amíg a kisdéd Jézus gyermek volt, mert Szent József sokat dolgozott nagy erőfeszítéssel, hogy csak szűkösen megéljünk. Tedd te is ezt. A pihenőnapodon, vasárnap is virrassz, és annyi szentmisét hallgass, ahányra csak módod van. Ajánld fel az ifjúságért. Gondolj a sok kisgyermekre, akiket évről évre Szent Fiamhoz vezetnek. Hány lélek elkallódik,

nem tud gyökeret verni lelkük (Istenben), mert nincs, aki szíven viselné előmenetelüket. A pihenőnapodon is legyen tele lelked áldozatos imádsággal, és ezt a napot különösen értük ajánld fel. Az én Szent Fiam fáradtan is magához engedte a kisgyermekeket. ***Te se légy fáradt erre. Tudod, Ő kért, hogy megváltó munkájában szünet nélkül részt végy.*** Ezek az állandó beszélgetések, melyek felváltva szólalnak meg lelkemben, Isten jelenlétének állandó érzetében tartják lelkemet. Sokszor jártányi erőm is alig van, és csak a kevéske élelem az, mely valamennyire testem erejét szolgálja.

Ma ismét az Úr Jézus beszélt hozzám:

„Kármelita kislányom! Újabban felkínált áldozataimat most, hogy magadévá tetted, ugye, meglepődsz, hogy meg kell köszönnöm neked? Látod, milyen leereszkedő a te Mestered? De még ennél is tovább megyek. ***Szenvedéseidet egészen egygé olvasztom az Enyémeikkel. Érdemeid ezáltal nagy mértékben fokozódnak, és megváltó munkámat nagy mértékben előre viszik.*** Zárd szíved mélyére ezt a nagy kegyelmet, melyet Tőlem kaptál. ***Az Isten különös ajándéka ez. Ő tisztel meg téged, szegény kis lelkét. Van-e ennél fölségesebb számodra?*** Tanulj Tőlem. Mivel kicsi vagy és nyomorult, azért választottalak. Leányom, ne légy soha fáradt Érttem szenvedni. Iparkodj még jobban az Én kegyelmeim által.”

És megkért az édes Üdvözítő, hogy imádkozzam el az Ő óhajtásait. Ezeket az Úr Jézus diktálta nekem:

„A mi lábunk együtt járjon.

A kezünk együtt gyűjtsön.

A szívünk együtt dobbanjon.

A bensőnk együtt érezzén.

Az elménk gondolata egy legyen.

A fülünk együtt figyeljen a csendességre.

A mi szemünk egymásba nézzen és (tekintetünk) összeforrjon.

Az ajkunk együtt könyörögjön az Örök Atyához irgalomért.”

Ezt az imát teljesen magamévá tettem. Ezt Ő már oly sokszor átélmélkedte velem, és azt mondta, ezek az Ő örök óhajtásai. Azért tanított meg erre, hogy adjam tovább. ***Tegyük magunkévá az Ő örök gondolatait, óhajtásait minden erőnkkel és egész elménkkel!***

Az Üdvözítő miután megkért, még így szólt:

„Ez az imádság is eszköz kezetekben, mert aki így együttműködik Velem, ezáltal is a sátán megvakul, s világtalansága a lelkeket felszabadítja a bűntől.”

(Szeretláng Lelki Napló 44-50. o., 1961.)

Gondolatok a bevándorlásról

Barsi Balázs OFM szentbeszéde 2015.09.20-án

Krisztusban szeretett testvéreim!

Az Ószövetségből Jeremiás siralmaiból olvastunk fel. Ezeket a siralmakat énekeljük Nagycsütörtökön, amikor a feszületek el vannak takarva, Nagypénteken, amikor a Tabernákulumból kivettük az Oltáriszentséget és üresen áll, mint egy lerombolt templom, és Nagyszombaton, amikor az oltártól, díszeitől megfosztott templomban Urunk sírjánál időzünk. Ezek a siralmak – Jeremiás próféta siralmi – sirató énekek; a szent város, Jeruzsálem pusztulása fölött, hiszen a népet elvitték fogságba, de megmondta Jeremiás, hogy ez be fog következni, mert idegen isteneknek kezdtek szolgálni. Maga Jeruzsálem, az anyaváros, az anyaföld sír, gyászol Isten színe előtt. Olyan ez, mint mikor Ráhel siratja gyermekeit, de azok nincsenek. Olyan ez, amikor a Szűzanya, a nagy Magyar Királyság területén legalább hat helyen tudom, hogy az ikonok, a Mária képek könnyeztek. Győrben, ahol diák voltam, véres könnyeket hullatott annak idején.

A Szűzanya misztériuma nagyon összefonódik az Egyházzal. A Jelenések Könyvének tizenkettedik fejezetében arról van szó, hogy a napba öltözött asszony megjelenik. A nap az Istent jelenti, tehát ez Mária, az Istenbe öltözött Asszony. Ugyanakkor Fiút szül e világra, ez Krisztus, akit az égbe ragadnak. Ez a krisztus-esemény röviden. Utána azonban az asszony a pusztába menekül, mert a Sátán üldözi. Ez már nem Mária, hanem az Egyház. Végig a történelem pusztasága. Tehát Mária és az Egyház együtt van a Jelenések Könyvében. Ezért a II. Vatikáni Zsinat Máriát az Egyház Anyjának nevezi. A könnyező Mária képeknek valamiképpen ez az üzenete, hogy Mária, mint a nagy próféta Jeremiás, sír az Egyház sorsa fölött.

Ne ámítsuk már többet magunkat! Az európai katolikus egyház megrendült. Hitbeli bizonytalanságok vannak, katolikusok nagy része nyugaton a lélekvádorlásban hisz, idegen istenek után mentek, részt vettek reiki beavatásban, javasasszonyokhoz járnak. Ne ámítsuk magunkat! Az erkölcsi romlottság még nagyobb a kereszténységen belül a II. Vatikáni Zsinat után. A szent zsinat ebben nem hibás. Az semmiben sem hibás, az szent volt. De ami utána következett az nem mind szent. Tízezerrel ürrültek ki a rendházak, a papok elhagyták a posztjukat, aposztata püspökök voltak. Ma pedig százötven templomot adnak el, katolikus templomot Hollandiában. Kiállító terem vagy talán bárpultos terem lesz. És még mindig nem szégyelljük az mondani, hogy Aggiornamento. Megújulás?

Mohamedán veszély fenyegeti Európát. De mi vagyunk a bűnösök. Különböztessünk! Mi veszítettük el az azonosságunkat, lebontottuk a kerítéset, a keresztény hitet is lebontottuk az alapjáig. Akkor mit csodálkozunk? Más

az üldözött keresztények menekülése, akik Irakból és Szíriából itt, a keresztény testvéreknél akarnak találni menedéket. Be kell fogadni őket. Megrázó üzenettel fordult a világhoz AmelShamonNona, moszuli káld érsek. Az iszlám állam brutális eszközökkel megsemmisítette az egyik legősibb keresztény közösséget Irakban. Maalulában, ahol a mai napig Jézus nyelvét beszélték, arám nyelven miséztek, tüzzel, vassal kényszerítették az iszlám felvételére a keresztényeket. Karakosban gyermekeket fejeztek le, akinek a fejét nem póznára tűzték, azt élve temették el. Így nyilatkozik a káld érsek, szó szerint: „*A szenvedésünk az európai és nyugati kereszténység sorsának az előszele*”- mondta ez az érsek egy olasz lapnak. „*Próbáljanak megérteni engem. Az önök liberális és demokratikus elvei egy fabatkát sem érnek itt. Meg kell érteniük a közel-keleti realitást, mert egyre több muszlimot engednek be országaikba. Önök is veszélyben vannak. Erős és bátor lépésekre van szükség, még ha azok ellentmondanak az elveiknek, akkor is. Azt hiszik, hogy minden ember egyenlő. De ez nem igaz: az iszlám ezt nem vallja. Az önök értékeik nem a muszlimok értékei. Ha ezt nem értik meg elég hamar, önök annak az ellenségnek lesznek az áldozatai, akit önök engedtek be az otthonukba*” – fogalmazott üzenetében a száműzött káld érsek. Tehát ez egy felszentelt püspöknek a szava, tessék komolyan venni. Ezeket be kell fogadni, ezek menekültek. Vannak az üldözöttek és szenvedők mohamedánok között is, akiknek semmi közük az iszlám államhoz és terveihez. Sok mohamedán nem fogadja el, hogy Allah nevében gyilkolni kellene. Ezeket is be kell fogadni. De vannak honfoglaló mohamedánok, azok, akik meg akarják hódítani Európát. Szaúd-Arábia miért nem fogadja be őket? És szinte gúnyt csinálva belőlünk, azt mondják a németeknek; ingyen felépítünk 200 mecsetet.

Loyolai Szent Ignác egyik legnagyobb kegyelemnek tartja a discretio spirituumot, a szellemek megkülönböztetését. Tehát ma, aki megkülönböztetés nélkül beszél erről a néparadról, az nem tudja, hogy mit beszél. Az irgalmasság érvényben van. Még a támadókkal, még az agresszívekkel is irgalmasnak kell lenni, de nem szabad őket beengedni.

Henri Boulad atya Egyiptomban született. Idős, lelki író. Nagyszerű könyvei megjelentek magyar nyelven is. Nem én mondom a következőket, tehát ne engem szidjanak érte. Boulad atya mondja: „*Egyiptomban élünk Szent Pál apostol óta. Van egy kis keresztény negyed, ahol az egyik utcát Boulad utcának hívják.*”Az ő családneve., „*1860-ban muzulmánok lemészároltak tízezer keresztényt tíz nap alatt. Nagyapám, Szelim és családja megmenekült egy nyitott lelkű muzulmán férfinak köszönhetően.*”Tehát különböztetünk. „*Vagyis kétféle iszlám létezik, és ez mára is igaz. Az 1928-ban alapított Muzulmán Testvériség az élre tört, a céljuk a kalifátus visszaállítása volt. Létrejöttük tulajdonképpen egy űrt pótolta, hiszen négy évvel*

megalakulásuk előtt Kemal Atatürk megszüntette a muzulmán világ egységét jelképező isztambuli Oszmán Kalifátust.” Ez a 84 éves jezsuita szerzetes a következőt mondja: „*Különbséget kell tenni az iszlám és a muzulmánok között. A muzulmánok nagy többsége kedves, szimpatikus ember. Békeszeretőek, akik az együttélésre törekcsenek. Azonban egy őket irányító kisebbség nem az. Egyiptomban volt olyan, akit azért akasztottak nyilvánosan fel, mert a liberális, nyitott irányít támogatta. A történelem során sokszor próbálkoztak azzal, hogy az iszlámot toleránssá tegyék. Az iszlámnak több nagyon nyitott gondolkodója is van, akik a hitet és az értelmet akarták egyensúlyba hozni. Mindig elítélték őket. Tíz évszázadon keresztül. De mindig voltak olyanok, akik ellenezték a radikalizmust. Igen, nagyon jó, ha segítjük a bevándorlókat, de van, amit úgy nevezünk, hogy a 'tolerancia küszöbe'. Ez azt jelenti, hogyha valakit talállok az utcán és hazaviszem, enni adok neki, szobával kínálom, igyekszem a problémáit megoldani.*

De egyszer csak azt mondja nekem: „*de nekem nem egy, hanem két szoba kell. Aztán három. És ne délben legyen ebéd, hanem 3 órakor.*”Amikor az akarja megszabni a törvényt, akit befogadtam, akkor elküldöm az otthonomból. Jézus azt mondta, „*legyetek szelídek, mint a galambok, és okosak, mint a kígyó.*”Európa most békés, mint a galamb, de elfelejtette a másik utat. A nyitottság, a tolerancia, az emberi jogok nevében eladjuk a házainkat, eladjuk az országunkat, eladjuk a kultúránkat és eladjuk az identitásunkat. Nagyon sokan figyelmeztetik Európát, de nem akarja meghallani. Amikor majd megérti, késő lesz. És ez nagyon hamar elkövetkezik. Még egyszer felolvasom: „*Ez nagyon hamar elkövetkezik. Európa fővárosában, Brüsszelben a leggyakoribb név, amit a gyerekeknek adnak a Mohamed. Brüsszel 40 százaléka muzulmán.*” „*Optimista a jövőt illetően?*” – kérdi a riporter. „*Nem. Az én optimizmusomat úgy hívják, hogy reménység. Emberi szempontból katasztrófa felé haladunk. De hiszek a lélekben, hiszek a történelem irányában.*”

Az igehirdetésben gyakorolni kell a megkülönböztetést. Ma itt tartunk. És miért történt ez? Összeroppant Európa. Elhagytuk az önazonosságunkat. Igen, már most kell hallanunk Jeremiás siralmait Mária könnyező ikonjai alatt. Már hallható a távolból. Én nem érem meg talán, de az itt levő fiatalok megérik. Megérik, hogy amit most éneklek, Jeremiás siralmait, az bekövetkezik:

Kezdődik Jeremiás próféta siralma. És lőn, minek után fogságba jutott Izrael és Jeruzsálem elpusztula, leült Jeremiás próféta sírván, siratta Jeruzsálemet nagy siratással, és fohászzkodván keserves szívvel mondá:

ÁLEF Mint ül a város magában özvegyként népeltelen, és adózó lett az úrnő annyi nemzetek felett

BÉT Sírva sír éjjel, és könnyei orcájára omlanak, kedvesei, barátai ellenséggé lettenek

GÍMEL Júda a nagy szolgaságból pogányokhoz költözött, nem talált nyugtot, fogoly lőn nagy szorongások közepett

DÁLET Gyászolnak Sion ösvényei, mert nincs ünnepre jövő, rommá lettek kapui, papja, szüze ennek mind oly szenvedő

HÉT Nagy volt Jeruzsálem vétke, azért lett bujdosóvá, akik dicsérték, most megvetik, és ő elfordult sírván

LÁMED Ó, ti mindnyájan, kik által mentek az úton lássátok, s figyeljetek: van-e mégoly fájdalom, aminőként szenvedett

Jeruzsálem, Jeruzsálem, térj meg a te Uradhoz, Istenedhez

Európa, Európa, térj meg a te Uradhoz, Istenedhez.

Eddig történelemről beszéltem, de ez szentbeszéd. Mitől szentbeszéd egy prédikáció? Attól, hogy a Szenttel kapcsolatos, az Istennel kapcsolatos. Ezt a történetet, ami szemünk előtt folyik és mindaz, ami belőle következni fog, most behelyezzük Isten és a mi kapcsolatunkba. És rögtön meglátjuk az okokat és a szabadulás útvonálát. Okok: nem a betüremkedő muzulmán világ, hanem Európa. Mi. Elvesztettük emberi önazonosságunkat. Hány évszázada mondják már azt, hogy a majmokból lettünk. Hogy a testem rokon-e a majmok testével azt nem tudom, kutassák, de az „én”-em nem. Mert én szabad vagyok. És ami szabad, az nem lehet az anyagból. Tetszik érteni? Ez az első önazonosság, hogy Isten és én. És az egész világmindenség ezen lóg. Ez az értelme. És a Magyar Alkotmányban benn van úgy, hogy „Isten, áldd meg a magyart!” Nem tudjátok felfogni, hogy ez micsoda robbantás. Mert megtagadta nyugat az Istent. És még súlyosabb, nem okvetlenül kell ezzel kezdődnie egy alkotmánynak, de akkor kezdődjön azzal minden alkotmány, hogy „keresd a végső igazságot, ez legyen a legelső emberi dolgod, és minden utána jön”. Mert az az ateista, az a liberális, aki tényleg keresi az igazságot, az testvérem. De nem keresik többé! Azt mondják, mindenkinek megvan a maga igazsága, nincs egy végső. Erről lemondott Európa, tehát lemondott a görög filozófiáról, ami alapozza. Lemondott a római költészetről és a római filozófusokról is. Lemondott az Ószövetségről, a zsidóságról és lemondott Krisztusról, aki beteljesítette mindezt. Akkor most mit akarunk? Mit gondoltok, a muzulmánok zavarták ki a keresztényeket százötven templomból Hollandiában? Nem! Maguk zavarták ki magukat. Ott kezdődött, hogy vasárnap nem kötelező a mise. Kötelező!! Akinek a szentmise semmi, a nem keresztény. Mert „vegyétek és egyétek, ez az én testem”. Kell enni és inni! Ez nem jogi parancs, ez élethez tartozó elv. Ezt leromboltuk.

Utána következett a másik lerombolás. Most október másodikán mindenki jön el a művelődési házba, Sümegre! Gabriele Kuby szociológusnő, aki katolizált,

a genderről tart előadást. Arról, hogy most már a férfit és a nőt lerombolják, vagyis a családot. De ez ebből következik! Hát ha nincs egy Teremtő, akkor majd mi meghatározzuk, hogy mi micsoda. És így mérgezik az óvodásokat már. Vigyázat! Vigyázzunk! Inkább alapítsatok családi óvodát és családi iskolát, mint ahogyan Keszthelyen megtették időben. Mert ez a másik identitásom, hogy egy férfinak és egy nőnek vagyok a gyereke, vagyis egy családba tartozunk. De tudod mit jelent a család? Jelenti a nagycsaládot, a törzset, a nemzetet! Egyszerűen már majdnem bűn azt mondani, hogy magyar vagyok. Jézus azzal szentelte meg azt, hogy én egy nemzet fia vagyok, hogy ő nem általános ember lett, ő zsidó ember lett. Ezzel tehát szentséggé emelte azt, hogy valaki szlovák, magyar vagy német. És nem mások ellen vagyok magyar. Szegény németek már ki sem merik mondani, hogy ők németek. Ha Németországban ilyet mondana egy egyszerű ember, hogy Németországot a németeknek, lefaszítáznák, belerugdálnának. Itt egyszerűen az emberi logika megtört.

És ott van a vallási önazonosságom. A kereszténységem. Egyetlen egyesítő elve, nem elve, alapja van az emberiségnek; az, hogy az Isten testvérem lett. Tehát akkor én testvére vagyok még az erőszakos mohamedánnak is, testvére vagyok a zsidónak, a kommunistának, mindenkinek. A kommunisták meg a liberálisok csak elvbarátok, elvtársak, de én tudom, hogy testvérek vagyunk. Ennél mélyebb egység nincsen! Ez az a fundamentalizmus, amihez vissza kell térni, hogy senkinek nem engedek, senkinek nincs igaza, csak a keresztény hitnek, a dogmáknak, a szentségeknek, Krisztusra vonatkozóan! És ott nincs vita! Nincs párbeszéd! Vége! Egyedül Krisztus! Csakhogy itt kilukad a fundamentalizmus... Mert Krisztus nem egy elv, hanem Isten, aki emberré lett, tehát benne hirtelen mindenki a testvérem lesz. Kizárva minden elvet, kizárva mindenkit, hirtelen mindenkinek a testvérem leszek. „Vegyétek és egyétek, ez az én testem, ez az én vérem” – mondotta.

Igen, mi magunk vagyunk ennek az okai és ezért itt van a menekülés. Most itt nem egy ájtatosságon vettél részt. Egy megrázó élményben! Fel kell, hogy rázd magadat és a családodat! Nem élhet úgy egy keresztény többet, hogy káromkodik! Egy muzulmán soha nem káromolta Isten nevét. Hogy fordulhat elő? Harapj bele a nyelvedbe! Hagyd el az ebédet meg a vacsorát, ha egy nap előfordul. Vissza a szentségekhez, a kemény lelki vezetéshez, a házasság tisztaságához. Ez a szabadulás útja! Kidobni a kis isteneket. A haladást, a fenntartható fejlődést, a globalizációt. Nem. A család lényeg, aki Istenben él. Ezt írja Jeremiás: „Kétszeres gonoszságot követett el népem. Elhagytak engem, az élő vizek forrását, azért, hogy ciszternákat ássanak maguknak, ciszternákat, amelyek megrepedeznek, és nem tarthatják meg a vizet. Vájon nem magadnak köszönhetted a csapásokat, amiért elhagytad az Urat, a te Istenedet?” Tehát nem Isten ver, hanem magunkat

vertük meg. *Hol vannak isteneid – mondja Jeremiás – melyeket csináltál magadnak. Annyi istened van, ahány városod, miért volnék irgalmas hozzád? Fiaid elhagytak, és azokra esküsznek, amik nem istenek. Igen, megtagadtátok az Urat – mondja Jeremiás. Annyi isten van, ahány város. És te katolikus létedre azt mondod, hogy mindenkinek megvan a maga istene? Nincs. Azok mind bálványok. Csak egyetlen van: a Szentháromság Isten. Istenről szó sem lehet a parlamentekben. Leszavazták. Sorban, mind a 10 parancsolatot. Akkor most még vádoljuk Istent? Elvetették az igazság keresését. Azt, aki egyszer így szólt: „Én vagyok az igazság.” Igen. Vissza kell állítani Istentől kapott identitásunkat. Hogyan? Istennel mély kapcsolatot kezdek a mai naptól. Olyat, mint a Szűzanya. Kevés az, hogy elmondod a szokásos imákat. Állandóan Isten jelenlétében legyél. Ilyeneket mondj: „Uram, tudom, hogy itt vagy! Rosszul érzem magam, mondjuk. Sötétség van. Megbántottak. Jézusom, itt vagy. Istenem, szeretlek.” Élő kapcsolatot kiépíteni az élő Istennel, ez az első.*

A második, hogy a családban a férfit férfinak, a nőt nőnek neveljük. Méghozzá karakterisztikusan – mert ez a szolgálat. És a családban nem alkuszunk meg. Sokan vad házasságban élnek, mint a kis állatok, és te jóváhagyod?

És ehhez a nemzetséghez tartozom: magyar vagyok. És jogom van bekeríteni a kertemet, jogom van becsukni az ajtót, de aki kopog, és bemutatkozik, és rám szorul, annak kinyitom. Az Úr Jézus elmondta annak a farizeusnak, aki azt mondta: ki az én felebarátom? Egy zsidó ember Jeruzsálemből Jerikóba tartott. Rablók kezébe került, kegyetlenül összeverték, ott volt vérbe fagyva. Elment egy zsidó pap, nem törődött vele. Zsidó levita nem törődött. Jött egy szamaritánus, más vallású. Lehajolt, és ápolta, bekötötte a sebeit, bort és olajat öntött bele. És akkor a zsidó megtanulta, hogy a szamaritánus most az ő testvérem volt. De ha én valakinek odanyújtok – nem csupán kenyeret meg vizet, hanem finom ételt – és meglátja a nyakamban a keresztet, és visszautasítja, akkor az nem rászoruló.

Tessék ezt megbeszélni a családban. Ördögi módon visszaélnék kereszténységünkkel, az irgalmassággal és a szeretettel. Vigyázzunk! Egy családhoz tartozom, egy nemzethez tartozom. Az önvédelem másokért van, hiszen én másokért akarok élni. A magyar nemzetnek küldetése van, mint ahogy a franciának is. És mindegyiknek! Ez gazdagság. Nem mások ellenére, hanem másokért. De ne feledd el, hogy Jézus Krisztus az aki saját magában rontotta le a korlátokat. De kik között? Akik megbánják a bűneiket, akik elfogadják a megváltást. Akik nem, akik továbbra is bűnben maradnak, agresszívek, gyilkolnak, azok maguk húzzák fel a falat. Mi önvédelemből húztuk föl a kerítéseket, és vannak rajta ajtók. Zörgess és mutakozz be, és beengedünk.

Érzelmeskedő szavakra ne adj. Tessék órákat gondolkodni és imádkozni, testvér! Kaptál tehetséget, kaptál hitet. Nem véletlenül vagy ma itt ezen a szentmisén. Küldetésünk van. Megmenteni a családunkat, megmenteni Egyházunkat, imádkozni Európáért, amely fölött már Mária könnyezett, Jeremiás pedig elkezdte énekelni a siralmait. Ámen.

Az engesztelők és a migráns kérdés

A most hallott szentírási olvasmányok néhány részletét szeretném kifejteni. Minden szentírási igének van egy szószerinti, van egy jelenbeli, egy múltbeli és egy jövőbeli jelentése. „Boldog a szem, amely látja, amit ti láttok. Bizony mondom nektek, hogy sok próféta és király szerette volna látni, amit ti láttok és nem láthatta, és hallani, amit ti hallotok, de nem hallotta.” E szavaknak azok számára, akik ezeket akkor Jézus szájából hallották az volt a jelentése, hogy az a nemzedék, akik akkor hallották Jézust, azért boldog, mert megélhette a jelenben a Messiás eljövételét, tanítását és megváltását. Láthatták és hallgathatták Őt. Ami a jövőre utal ezekben a szavakban, hogy lesz majd egy másik nemzedék is, amely részese lesz Jézus 2. eljövételének. A jelenre utaló jelentés ezekben a szavakban az, hogy - miért ne lehetnénk mi ez a nemzedék. Bár a napot és az órát senki sem tudja, de az idők jelei, és sok prófécia arra utal, hogy bizony nagy valószínűség szerint mi vagyunk ez a nemzedék. Bizonyítani ezt nem akarom, akinek van szeme a látásra, és füle a hallásra, az hallja és látja.

De ha mi vagyunk ez a nemzedék, akkor ez azt is jelenti, hogy nekünk kell átélni nemcsak ennek az örömét, hanem a fájdalmait is. A Szentírás egyértelműen ír Jézus 2. felhőkön való eljövételének a jeleiről a Máté evangélium 24. fejezetében. Néhány részlet ebből: „Háborúkról fogtok majd hallani, s háborús hírek fognak keringeni.” (6. vers) De hozzá teszi mindjárt Jézus a bátorítás szavait is: Vigyázzatok, ne kerítsen hatalmába benneteket a félelem, ezeknek be kell következniük, de ez még nem a vég.”

„Sokan eltántorodnak hitüktől, elárulják és gyűlölik majd egymást.”

„Nemzet nemzet ellen és ország ország ellen támad.” (10. vers) A migráns válság kapcsán láthatjuk az egyes országok egymással való viszonyának a megromlását.

„Számos hamis próféta fellép, és sokakat tévedésbe ejtenek.” (1. vers)

„Ha nem rövidülnének meg azok a napok, nem menekülne meg egyetlen ember sem. De a választottak kedvéért megrövidülnek azok a napok.” (22. vers)

Az ószövetségi olvasmányban Báruk próféta az ószövetségi nagy csapás, a fogságba hurcolás okairól beszél. „Teremtőtöket ingereltétek haragra: démonoknak áldozatok, nem az Istennek... Elfeledkeztetek az örök Istenről, Gondviselőtökről, és megszorítottátok dajkákat, Jeruzsálemet. Láta, amint rátok szakadt az Isten haragja, azért így szólt... Isten nagy szomorúságot küldött rám, láttam fiaim és leányaim fogságát, amelyet az örökkévaló hozott rájuk. Örömmel neveltem őket, de sírva és szomorúan néztem, amint távoztak.”

Amit pillanatnyilag is már a bőrén érez egész Európa, az a migráns válság. Barsi Balázs atya a migránsok beözönlését a hittől való elpártolás következményeként mutatja be elmékedésében. Az európai katolikus egyház is megrendült. Az európai parlamentek pedig a Tízparancsolatnak minden parancsát kiszavazták. Beszédje közben elénekli Jeremiás próféta siralmait Jeruzsálem felett - és mind ezt a mai Európára vonatkoztatja, amely fogságba esik a saját földjén. Beszél az önvédelem jogosságáról és szükségességéről is, amely valójában nem önvédelem, hanem a család, a közösség, a nemzet védelme. És arról is, hogy nem kell mindenkit befogadnunk. Különbséget kell tenni bevándorló és bevándorló közt.

A mai napnak ezeket a prófétai szövegeit is ide vonatkozathatjuk. De ezekből a Báruk szövegekből inkább a bátorítás hangjai csendülnek. „Eladtak benneteket a népeknek, (igen pénzről van itt szó elsősorban) de nem azért, hogy elveszettek... Bízatok gyermekeim, kiáltatok Istenhez!... Aki megpróbáltatást hozott rátok, az újra megemlékezik rólatok... Ha elmétek távol járt Istentől, most térjete meg, és keressétek tízszeres buzgalommal, mert aki rátok hozta a csapásokat, örök örömet szerez nektek a szabadulással.” Ezek, bár nem tagadják a népre váró veszedelmet, de mégsem félelmet keltő, hanem biztató szavak.

Mai próféciaik is szólnak ezekről a kérdésekről. Az Engesztelők Lapjára a múlt héten került fel ezzel kapcsolatos anyag. Mi szerepel ebben? E népáradat jövele, Európába érkezésük a Bibliában megjövendőlt eseményeknek a nyitánya, amely szembe fordítja egymással a nemzeteket. Nemzet nemzet ellen, ország ország ellen harcol, háborúk lesznek itt is, ott is. A háború pedig éhínséget, járványt hoz magával és nem kímél senkit, aki útjába kerül. Ott lesz a fájdalom és a szenvedés mindenütt. De aki mindvégig kitart, az üdvözü. E szerencsétlenek manipulációk áldozatai. Egy jobb földi jövő állításával mozgatják őket. Ami rájuk vár, az nem a földi paradicsom, hanem a megpróbáltatás és a halál. - És ők ezt részben tudják is. Mert ezeknek a népeknek a harcmodorában ott van, hogy embereket használnak élő pajzsként. És akik vállalják ezt a szerepet, azok kellőképpen fanatizálva vannak.

Az európai keresztényekre most óriási felelősség hárul, hogy egységesen imádkozzanak a bevándorlók megtéréséért. Közelről látunk most olyan tömegeket, akikért eddig eszünkbe se jutott, hogy imádkozunk, és engeszteljünk.

Nem humanitárius program által oldódnak meg problémáik, hanem csak azáltal, hogy megtérnek és Istenre bízzák életüket.

Senki nem gondolt bele, hogy mivel fog jární és milyen messzemenő következményei lesznek ennek a bevándorló néparadatnak. Ez a politikusok dolga lenne. De azok többsége hitetlen, épp ezért a gondolkodásuk is bénítva van. Csak napról napra hoznak döntéseket. Pedig léteznek háborús stratégiák is. Az engesztelőknek nem ezzel kell foglalkozni, hanem imádkozni kell a politikusokért, hogy ők találják meg a megfelelő megoldásokat. És imádkozni kell a migránsokért, hogy Isten irtalma áradjon ki rájuk, és megtérjenek.

Az Úr fel akarja rázni Európa államait. Csak az fog megmenekülni, aki kitar keresztényi küldetésében. „Mert bizony, nem hátrálhattok meg keresztény identitásotok megvallásában még akkor sem, ha ez életetekbe kerülne” - olvasuk az üzenetekben. És: „Imában erősödjete és fogjatek össze! Ne engedjete a széthúzás erőinek, hanem tartsatek össze egységben és Krisztus szeretetében! Azért imádkoztatek, hogy Isten bocsássa meg bűneiteket (a ti bűneiteket és az ő bűneiket)! Térjete meg mindnyájan! Ha így imádkoztatek ellenségeitekért, akkor lelketeknek nem fog semmi sem ártani. Ha a félelem és a gyűlölet fog eluralkodni szívetekben, mert nem tudtatek megbocsátani nekik, akkor ti sem fogtatek bocsánatot nyerni, amikor Isten ítélőszéke előtt álltatek. Nincs más út az üdvösségre, csak a teljes szívből való megbocsátás azoknak, akik ellenségeinkké válnak.”

A feladatunk tehát nekünk engesztelőknek: Saját személyes megtérés. Imádkozni ellenségeink megtéréséért. A migránsokért, és azokért, akik a nyakunkra küldik őket. És azokért, akik azon mesterkednek, hogy kirobbantsák a 3. világháborút. Mert látszanak ennek egyértelműen a jelei.

Kicsit önző módon azért is imádkozhatunk, hogy Magyarország lehetőleg maradjon ki ebből a háborúból, vagy hogy kevésbé súlyosan érintsen minket.

Ez az ima és engesztelés akkor igazán hatékony, ha minél többen egymással egységben végezzük. Már most is, amíg nem áll itt a kápolna. És ha Isten kegyelméből felépülhet - amire most úgy látszik van remény, ha ugyan nem lesz már megint késő, mint a 2. Világháború idején - ide képzelve magunkat a Szent Anna rétre. Kis imamécseink lángjait egyesítve itt, ahogyan egyesülte Boldog Özséb idejében a Pilisben szerte szét imádkozók lángjai Özséb barlangja előtt.

Két reményt adó tény. Natália nővér egyik prófécijában az szerepel, hogy a kápolna akkor fog felépülni, miután megalakult az Engesztelő rend férfi ága. Nos, bejelentetem, hogy néhány nappal ezelőtt, ez év szeptember 24-én a váci

egyházmegyében megalakult a Krisztus Király Engesztelő Rend Férfi Ága. Natália nővér, ill. lelkiatyja, Máriás atya karizmájára épül. Máriás atya minden imáját lelkben az itt felépítendő kápolnába képzelve végezte. A frissen megalapult apostoli társaság konstitúciójában ez szerepel. A Közösség célja: Állandó szentségimádás Máriás atya eucharisztikus karizmájának a szellemében.

A másik reményt adó tény, hogy Natália nővér szerzetesrendjének még van két élő tagja, tehát nem kell újra alapítani a rendet. Egyikük itt is van közöttünk, és olyanokkal fog most az alkalom után beszélgetni, akikben megvan a hajlandóság, hogy belépjenek a rendbe, vállalják a szorosabb együttélést.

Bocsa József atya

A Szent Anna réten 2015. október elsőszombatján elhangzott homília

Isten ugyanaz tegnap, ma és holnap

Isten nem változik, ugyanaz tegnap, ma és holnap. Semmiben nem változik, a tulajdonságai sem változnak. Ő maga a szeretet. És a szeretet igen figyelmes, odafigyel arra, akit szeret. Isten az általa teremtett embert szereti, odafigyel rá, folyamatosan várja a visszajelzést, hogy észrevettük szeretetét és elkezdjük, vagy folytatjuk a viszontszeretést.

Az ő szeretetének természetes része, hogy amikor látja bűnre hajló eltévelyedéseinket, akkor szeretetében igyekszik utánunk nyúlni. Természetesen csak a figyelmeztetés erejéig, erőszakot nem alkalmaz.

Noénak annak idején csodálatos hite volt. Ezt a hitét igyekezett leszármazottaira áthagyományozni. De leszármazottai – mint ahogy a mai emberek is – sokfélék voltak. Így Sem, lázadóként viselkedett. Nimród volt az, akinek át tudta adni a hit vonalát, ő volt erre nyitott. Sem leszármazottai a Semiták, akik az Ószövetség választott népe lettek, talán éppen a sok-sok lázadásuk, Istentagadásuk miatt. Hiszen az eltévelyedett bárányhoz megy a pásztor, hogy megkeresse, és jó útra vezesse. A Semiták, a Zsidóság történelmét ma 4000 évre tesszük. Az Isten tervében természetesen benne van, hogy minden, ami időben zajlik, annak van kezdete és vége. Így az emberiség Krisztusra irányultságának is kezdete és vége van. A kezdet Ádámnál található, aki után kb. 2000 évvel élt Ábrám (a későbbi Ábrahám). Újabb 2000 évvel később jött el az idők teljessége és megszületett Jézus. Jézus megszületését azonban a 4000 év utolsó negyedében próféták jelezték. Isten gondoskodásához hozzá tartozik, hogy amikor valamilyen nagy változás közeledik, akkor arról értesíti az embereket, az emberiséget. A próféták figyelmeztettek az

igaz útra történő visszatérésre, de általában kevesen hallgattak rájuk, inkább elkergették őket vagy egyenesen megölték őket.

Mégis az eleve elrendelt időben megszületett a Megváltó, Jézus Krisztus. Az arra nyitott lelkű emberek örömmel fogadták érkezését, a bezárt szívűek üldözni kezdték – mondhatni úgy, ahogy a prófétákkal tették.

Jézus életében, hithirdető éveiben is megjelenik egy hasonló tendencia. Amikor már az apostolok elég erős hittel rendelkeztek, Jézus egyre többször emlegette nekik, hogy neki meg kell hallania. Ezt a prófeciát igen nehéz volt elfogadni az apostoloknak, ez látszik Péter megnyilvánulásából: „Ilyesmi nem történhet veled!” (Mt 16,22) De Jézus határozottan visszautasítja azt, hogy a prófeciáját nem akarják komolyan venni, egyenesen a sátán tevékenységének titulálja Péternek ezt a megnyilvánulását. Igyekezett Jézus maga is felkészíteni a hozzá közel állókat, a benne hívőket, hogy eljön az ideje és akkor meg fog halni, de emiatt ne sírjanak, hiszen harmadnapra fel fog támadni – a vigasztalást is hozzátette. Ezeket a jövődöléseket nyilván akkor nagyon nehéz volt felfogniuk, megérteniük az apostoloknak, a Jézusban hívőknek, mégis ez volt az előremutató – ahogy mi azt utólag tudjuk.

A lázadó nép vezetői megkeményedett szívűek voltak, ezért kellett Jézusnak kereszthalált szenvednie. A szerető Isten, a Mennyei Atya azonban feltámasztotta őt harmadnapra. Ezzel elindulhatott az Egyháznak, Krisztus misztikus testének élete. Mostanáig 2000 év telt el, mely kísértetiesen sejtet valamit. A bevándorlási hullámmal most már valóban érzünk is valamit az eddigi „ijesztgetésekből”, kénytelenek vagyunk megállapítani, hogy lehet, hogy mégis van az ígéretekben valami. Egyébként az ígéretek – ugyanúgy mint annak idején Jézus maga – a rossz, szörnyűséges ránk váró dolgok mellett mindig kínálta a vigasztalást, a hitbeli túlélés hatékony eszközeit is!

Ha megnézzük Egyházuk 2000 évét, akkor láthatjuk, hogy az utolsó 500 évben kezdődtek a Mária jelenések, az utolsó 100-150 évben pedig nagyon sűrűsödtek a jelenések, üzenetek – melyek igen változatosak stílusban és témában egyaránt. Természetesen nem szabad azokat minden kritika nélkül szemlélni, ennek külön világa van, hogy mi alapján lehet esetleg megállapítani, hogy igaz-e az üzenet, a prófécia.

Tény, ami tény, szerető Mennyei Atyánk nem véletlenül enged ennyi üzenetet, prófeciát megszólalni, nem véletlen, hogy elsősorban Mária, de Jézus és alkalmasint a Mennyei Atya és egy-két szent vagy az angyalok is időnként figyelmeztetnek minket, hogy közeledik újból valami nagyon fontos esemény. A történelmi idő kereké tovább forgott, ahogy annak idején Jézus földre szállásával foglalkoztak a prófeciák – a hit növekedésének buzdítása mellett – úgy Jézus prófeciája is a hit buzdítása mellett konkrét eseményről szólt. Ma az üzenetek túlnyomó többsége

jellemzően hitünk gondozása, növelése célzatával hangzik el, Mária és Jézus a legkülönbözőbb formákban kérnek minket, hogy figyeljünk oda hitünk pozitív irányú fejlődésére, hozzunk áldozatot ennek érdekében.

A hit növekedésére való figyelmeztetés mellett a mértékadó üzenetekben újból és újból visszatér, hogy közeledik Jézus visszajövele, melyet mennybemenetekor megígért. A „közel” kifejezés elég tág fogalom, lehet egy-két hónap és lehet akár 10-20 év is. A mi egyéni életünk szempontjából azonban ez egy olyan figyelmeztetés kell, hogy legyen, mely alapján még jobban odafigyelünk életünk súlypontjaira (hogy mi van a tudatunk középpontjában, evilági dolgok, vagy Jézus), illetve a napi hitéletünkön elkezdünk pozitív változtatásokat.

Ehhez, hogy az idők jeleit jobban felismerjük komoly segítséget nyújtanak az üzenetek, próféciák. Az idők jeleinek felismerése pedig erős ösztökélést kell, hogy adjon a hitgyakorlatunk pozitív irányú, mielőbbi módosítására – ha nyitott szívvel tudjuk fogadni azt. Ha csukva tartjuk szívünket, mint annak idején a választott nép vezetői, akkor nagy bajba keveredhetünk, akkor egyáltalán nem lehetünk biztosak abban, hogy az örök életünk az általunk elképzelt pozitív irányban végződik. Most kell cselekednünk, a halálunk után már nem tudunk – azt pedig nem tudjuk, hogy mikor halunk meg...

Jánossy Gábor

Krisztus második eljövele előtt

*Van még egy kérésünk: Urunk, Jézus Krisztus eljövetelét és vele való egyesülésünket illetően ne veszítsétek el rögtön józanságotokat, és sem lelki kinyilatkoztatás, sem állítólag tőlünk eredő mondás vagy levél ne ijesszen meg benneteket, mintha az Úr napja már küszöbön állna. Semmiképpen meg ne tévesszen valaki titeket, hiszen **előbb be kell következnie az elpártolásnak, és meg kell mutatkoznia a bűn emberének, a kárhozat fiának, az ellenségnek, aki mindenek fölé emelkedik, amit Istennek és szentnek neveznek. Sőt, Isten templomában foglal majd helyet, és istennek akar látszani. Nem emlékeztek, hogy minderről beszéltem nektek, még amikor nálatok voltam? Tudjátok azt is, mi késlelteti föllépésének idejét. A gonoszság titka már munkálkodik, csak annak kell még az útból eltűnnie, ami még késlelteti. Akkor majd megjelenik a gonosz, de **Urunk, Jézus** elsöpri szája leheletével, és **megsemmisíti jövelelének tündöklésével**. Megjelenését a sátán erejéből mindenféle feltűnő tett, jel és hamis csoda kíséri, meg mindenféle gonosz csábítás is, azok vesztére, akik elkárhoznak, mert nem voltak fogékonyak az igazság***

szeretetére, ami üdvösségükre szolgált volna. Azért szolgáltatja ki őket az Isten a kísértés hatalmának, hogy higgyenek a hazugságnak. Így azok, akik nem hittek az igazságban, hanem a gonoszságban telt kedvük, mind ítéletet vonnak magukra. (2 Tesz 1-12)

Ha körülnézünk a mai világban, nem kell hozzá sok tudomány, hogy megállapítsuk, a kereszténység hitében igen meggyengült. Elvileg – és sokszor gyakorlatilag is – mindenhol hirdetik az Evangéliumot, de igen sok helyen nincs kinek, illetve nem hallgatnak rá az emberek.

Ha megnézzük Nyugat-Európát és Észak-Amerikát, elég egyértelmű, hogy óriási hitehagyással találkozunk – a száz évvel ezelőtthez képest. Ha ehhez hozzávesszük Kínát, ahol a kommunizmus ateizmusa uralkodik, hozzá vesszük Oroszországot, a közel évszázados ateista agyomosás utáni állapotában, és hozzá vesszük az óriási muzulmán területet (Észak-Afrika, Ázsia kb. negyede, kicsit belenyúlva Európába), és azt, hogy a hindu és buddhista területeken igen csekély mértékben lehet a kereszténység, akkor láthatjuk, hogy a Krisztus-hit hanyatlása – ugyan többféle ok miatt, de – igen nagymértékben jelen van. Pál apostol azt írja, hogy „előbb be kell következnie az elpártolásnak”. Lehetséges, hogy ezt már ki lehet jelenteni, hogy ez már érdemben bekövetkezett? Ezzel a „bevándorlásnak” nevezett hullámmal ez lényegesen erősödni fog – sajnos.

Pál apostol elég egyértelműen írja, hogy a nagy hitehagyást követően jelenik meg a „kárhozat fia”, az Antikrisztus. Ha így nézzük ezt a páli levelet, elég egyértelmű, hogy az Antikrisztus ideje nagyon közel van hozzánk. Az Antikrisztus uralmának napjai meg vannak számlálva, és után visszajön Jézus Krisztus, mely visszajövelelével megsemmisíti az Antikrisztus minden uralmát, hatalmát.

Imádkozzunk, imádkozzunk, imádkozzunk, hogy ha megéljük ezeket a nagyon nehéznek ígérkező időket, akkorra edzettek legyünk az imádságban, hogy hitben túlélhessük. Barsi Balázs atya szeptember 20-án elhangzott szavaihoz társulva csak megerősíteni tudom a lényegét, hogy naponta minél többször rövid fohászokkal tartsuk fenn (építsük ki) kapcsolatunkat az Istennel, Jézussal, a Szűzanyával, hogy lelkünk elegendő kegyelmi táplálékot kaphasson az előttünk álló időkhöz. Nekünk kell először cselekedni, hogy Isten is cselekedhessen. A szabad akaratunk miatt nekünk kell megtenni az első lépést! Tegyük meg minél hamarabb, minél többször őszinte bűnbánattal kérve a segítséget!

Jánossy Gábor

Az Egyház hét szentsége (1. rész)

„Az Újszövetség szentségeit Krisztus alapította, melyekből szám szerint hét van: keresztség, bérmálás, Oltáriszentség (Eucharisztia), bűnbánat, betegek kenete, egyházi rend és házasság szentsége. A hét szentség a keresztyén élet minden fontos pillanatát és állomását érinti: a szentségek a keresztyének hitéletéhez megadják a születést és a növekedést, a gyógyítást és a küldetést. Ezen a téren bizonyos hasonlóság található a természetes élet állomásai és a lelkiélet állomásai között.” (KEK 1210)

A hét szentséget három csoportba osztjuk: A keresztyén beavatás szentségei (keresztség, bérmálás és Eucharisztia), a gyógyulás szentségei (bűnbánat, betegek kenete) és a közösség szolgálatának szentségei (egyházi rend, házasság). A szentségek szerves egészet alkotnak, melyben minden szentségnek megvan a maga életfontosságú saját helye. Ebben a szerves egészben az Eucharisztia egyedülálló helyet foglal el mint a „szentségek szentsége”: „Az összes többi szentség erre a szentségre mint célra rendeltetett”. (KEK 1211)

A keresztyén beavatás szentségei

A keresztségtől újjászületett hívők a bérmálás szentségétől megerősödnek, s utána az Eucharisziában az örök élet kenyerével táplálkoznak, úgyhogy a keresztyén beavatás e szentségei révén egyre jobban megkapják az isteni élet kincseit, és haladnak a szeretet tökéletessége felé. (KEK 1212)

A keresztség szentsége

A szent keresztség az egész keresztyén élet alapja, a lelki élet ajtaja (vita spiritualis ianua) és kapu a többi szentségekhez. A keresztség által megszabadulunk a bűntől, az áteredő büntől és minden személyes büntől, illetve a bűnökért járó összes büntetésektől.

A keresztség nem csupán megtisztít minden büntől, hanem az újonnan megkereszteltet „új teremtménnyé” teszi, Isten fogadott fiává; aki „az isteni természet részese”, Krisztus tagja, „társörököse” és a „Szentlélek temploma” lett. Így betesülünk az Egyházba és részeseivé váltunk az Egyház küldetésének.

A keresztség lényegi szertartása a kereszteleendő alámerítése vízbe, vagy a víz fejére öntése a Szentháromság, azaz az Atya, és a Fiú és a Szentlélek segítségül hívása közben. A keresztség a lélekbe eltörölhetetlen lelki jelet nyom, karaktert, mely a megkeresztelt embert a keresztyén vallás kultuszára szenteli föl. A karakter miatt a keresztség megismételhetetlen.

Az „alámerítés” a vízbe a katekumen eltemetését jelzi Krisztus halálába, ahonnan a vele való föltámadással mint „új teremtmény” (2Kor 5,17; Gal 6,15) merül föl.

Ezt a szentséget „a Szentlélekben való újjászületés és megújulás fürdője”-nek (Tit 3,5) is nevezik, mert jelzi és megvalósítja azt a vízből és Szentlélekből történő születést, amely nélkül senki „nem mehet be Isten országába” (Jn 3,5). Maga az Úr mondja, hogy a keresztség szükséges az üdvösséghez. Ezért adta tanítványainak a feladatot, hogy hirdessék az evangéliumot és kereszteljenek meg minden népet.

Szent Péter így beszélt „Tartsatok bűnbánatot és keresztelkedjék meg mind-egyiktek Jézus Krisztus nevében bűneitek bocsánatára, és megkapjátok a Szentlélek ajándékát” (ApCsel 2,38). Szent Pál apostol szerint a hívő ember a keresztség révén közösségre lép Krisztus halálával; vele együtt eltemetik és vele együtt föltámad: „Vagy nem tudjátok, hogy akik Krisztus Jézusban megkeresztelkedtünk, az ő halálában keresztelkedtünk meg? A keresztségben ugyanis eltemetkezünk vele együtt a halálba, hogy miként Krisztus az Atya dicsőségéből föltámadt a halálból, úgy mi is új életre keljünk” (Róm 6,3-4).

A legősibb időktől fogva csecsemőket is keresztelünk, mert a keresztség Isten kegyelme és ajándéka, mely nem tételez föl emberi érdemeket; a csecsemőket az Egyház hitében keresztelik meg. A keresztyén életbe való belépés utat nyit az igazi szabadságra.

Ismert a vérkeresztség (megkeresztelkedés előtt Krisztus vértanúja lesz), valamint a vágykeresztség (szíve mélyén vágyódik, de nincs lehetősége) is, mindkettő meghozza a keresztség gyümölcseit, anélkül hogy szentség lenne.

A megkeresztelt emberben mégis megmaradnak a bűnnek ideigtartó bizonyos következményei, mint a szenvedés, a betegség, a halál, az étellel együttjáró gyöngeségek, például jellemhibák stb., valamint a bűnre való hajlandóság, amit a hagyomány concupiscentiának (‘bűnös vágy’) vagy képszerűen fomes peccatinak (‘a bűn taplójának’) nevez. Mivel a „bűnös vágy” „a harc érdekében maradt meg. Azoknak, akik nem egyeznek bele, és Jézus Krisztus kegyelmével férfiasan ellenállnak, nem tud ártani, sőt, aki ’szabályszerűen’ küzd, elnyeri a koronát” (2Tim 2,5).

Szükség esetén bárki keresztelhet, csak legyen az a szándéka, hogy azt teszi, amit az Egyház tesz, és a kereszteleendő fejére vizet öntve mondja: „Én téged megkeresztellek az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében”.

Akik a hitért szenvednek halált, a katekumenok és minden ember, aki a kegyelem hatására, anélkül, hogy ismerné az Egyházat, Istent őszintén keresi, és teljesíteni akarja az Ő akaratát, üdvözülhet akkor is, ha nem részesült a keresztségben.

(KEK 1213-1284 alapján)

A bérmálás szentsége

A bérmálás fölvétele szükséges a keresztségi kegyelem teljessé válásához. A keresztyének ugyanis a bérmálás szentségével még tökéletesebben kötődnek az Egyházhoz, a Szentlélek különleges ereje tölti el őket, ezért szigorúbb a kötelezettségük, hogy Krisztus igazi tanúiként szavukkal és életmódjukkal terjesszék és védelmezzék a hitet.

Az Ószövetségben a próféták hirdették, hogy az Úr Lelke meg fog nyugodni a várt Messiáson, üdvözítői küldetése miatt. A Szentlélek leszállása Jézusra, amikor Őt János megkeresztelte, jel volt arra, hogy Ő az, aki eljövendő volt, Ő a Messiás, az Isten Fia. Jézus a Szentlélektől fogantatott; egész élete és egész küldetése teljes közösségben volt a Szentlélekkel, akit az Atya Neki „nem mértékkel ad”. (Jn 3,34).

A Léleknek ez a teljessége azonban nem maradt egyedül a Messiásé, hanem közölni kellett az egész messiási néppel. Krisztus ismételtén megígérte a Lélek e kiadását, és az ígéretet először húsvét napján, majd még ragyogóbban pünkösdkor teljesítette. A Szentlélektől eltelve kezdik az Apostolok hirdetni „Isten nagy tetteit” (ApCsel 2,11); és Péter elmagyarázza, hogy a Léleknek ez a kiadása a messiási idők jele.

Ettől az időtől kezdve az Apostolok Krisztus akarata szerint az újonnan megkereszteltnek kézrátétellel közvetítették a Lélek ajándékát, mely beteljesíti a keresztség kegyelmét. Ezt a kézrátételt a katolikus hagyományban joggal tekintették a bérmálás szentsége kezdetének, mely bizonyos módon folytonossá teszi az Egyházban a pünkösd kegyelmét.

Hogy a Szentlélek ajándékát még jobban kifejezzék, a kézrátételhez nagyon korán kapcsolták a krizmával, a jó illatú olajjal való megkenést. E megkenés megvilágítja a „krisztusi” elnevezést, ami „fölkentet” jelent, és eredetét magától Krisztustól veszi: „Isten kente fel Őt Szentlélekkel” (ApCsel 10,38). A megkenés e rítusa mind a mai napig él Keleten és Nyugaton egyaránt. Ezért nevezik ezt a szentséget Keleten krizmációnak, `krizmával történő fölkenésnek’ vagy műronnak, `krizmának’. Nyugaton a confirmatio elnevezés arra utal, hogy ez a szentség egyidejűleg megszilárdítja a keresztséget és megerősíti a keresztségi kegyelmet.

Ezért a bérmálás növeli és elmélyíti a keresztségi kegyelmet:

- mélyebben meggyökereztet bennünket az istengyermekségben, melyben azt mondhatjuk: „Abba, Atya” (Róm 8,15);
- erősebben egyesít bennünket Krisztussal;
- gyarapítja bennünk a Szentlélek ajándékait;
- tökéletesebben kapcsol az Egyházhoz;

- nekünk ajándékozza a Szentlélek sajátos erejét, hogy Krisztus igaz tanúiként szóval és cselekedettel terjesszük és védelmezzük a hitet, Krisztus nevét bátran valljuk meg és ne szégyenkezzünk a Kereszt előtt.

„Emlékezzél arra, hogy lelki pecsétet kaptál: a bölcsesség és az értelem Lelkét, a tanács és az erősség Lelkét, a tudás és a jámborság Lelkét, a szent félelem Lelkét, és őrizd meg, amit kaptál! Megpecsételt téged az Atyaisten, megerősített téged az Úr Krisztus, és zálogul adta a Lelket a szívedbe.”

A bérmálást, a keresztséghez hasonlóan, melynek beteljesedése, csak egyszer szolgáltatják ki. A bérmálás ugyanis a lélekbe eltörölhetetlen lelki jegyet (karakter) nyom, ami annak a jele, hogy Jézus Krisztus egy keresztyént Lelkének pecsétjével megjelölt, és fölülről származó erőbe öltöztette, hogy az Ő tanúja legyen.

Keleten e szentséget közvetlenül a keresztség után szolgáltatják ki, és követi az Eucharisziában való részesedés; ez a hagyomány a keresztyén beavatás három szentségének egységét emeli ki. A latin Egyházban e szentséget akkor szolgáltatják ki, amikor a bérmálandó eléri az értelem használatának korát, s kiszolgáltatása általában a püspöknek van fönntartva, annak jelzésére, hogy ez a szentség megerősíti az egyházi köteleket.

A bérmálandónak, aki elérte az értelem használatának korát, meg kell vallania a hitet, a kegyelem állapotában kell lennie, akarnia kell a szentség föl vételét, és késznek kell lennie arra, hogy vállalja Krisztus tanítványának és tanújának feladatát az egyházi közösségben és a földi dolgok közepette.

A bérmálás szertartásának lényege a szent krizmával való megkenés a megkeresztelt ember homlokán (Keleten más testrészein is), kézrátétel e szavak kíséretében: „Vedd a Szentlélek ajándékának jelét” (a római szertartásban); „a Szentlélek ajándékának pecsétje” (a bizánci szertartásban).

Amikor a bérmálás a keresztségtől függetlenül történik, e két szentség összetartozását többek között a keresztségi ígéretek megújítása is kifejezi. A szentmisében történő bérmálás a keresztyén beavatás szentségeinek egységét emeli ki.

(KEK 1285-1321 alapján)

Az Eucharisztia szentsége

A szent Eucharisztia (a szentmise áldozat) befejezi a keresztyén beavatást. Akik a keresztség által fölemeltettek a királyi papság méltóságára és a bérmálás által mélyebben hasonulóvá váltak Krisztushoz, az Eucharisztia által az egész közösséggel együtt részesednek az Úr áldozatában.

„Üdvözítőnk az utolsó vacsora alkalmával, azon az éjszakán, melyen elárultatott, megalapította Testének és Vérének eucharisztikus áldozatát, hogy így a kereszt áldozatát a századokon át, eljöveteleig megörökítse, és így szeretett

jegyésére, az Egyházra bízva halálának és föltámadásának emlékezetét: az irgalom szentségét, az egység jelét, a szeretet kötelékét, mint húsvéti lakomát, melyen Krisztust vesszük magunkhoz. Lelkünket kegyelem tölti el, s a jövődő dicsőség záloga nekünk adatik.”

Az Eucharisztia „az egész keresztény élet forrása és csúcsa”. „Az összes szentség, mint minden más egyházi szolgálat és az apostoli tevékenység is, a szent Eucharisziához tartozik és reá irányul. Az Eucharisziában ugyanis benne van az Egyház minden lelki java, tudniillik maga Krisztus, a mi Húsvétünk.”

Az isteni élet közösségét és Isten népének egységét, melyekben az Egyház létezik, az Eucharisztia jól jelzi és csodálatosan megvalósítja. Benne éri el csúcspontját a tevékenység, mellyel Isten Krisztusban megszenteli a világot, és a kultuszt, melyet az emberek Krisztusnak és általa az Atyának a Szentlélekben nyújtanak.

Az Eucharisztia ünneplése által már most részt veszünk az égi liturgiában és elővételezzük az örök életet, amelyben „Isten lesz minden mindenben” (1Kor 15,28).

Röviden tehát az Eucharisztia hitünk összefoglalása és összegezése: „Tanításunk egyöntetű az Eucharisziáról, és az Eucharisztia megerősíti a tanításunkat.”

A szentmise közepén a kenyér és a bor Krisztus szavai és a Szentlélek segítségül hívása által Krisztus Testvévé és Vérévé válik. Parancsának megfelelően az Egyház az Ő dicsőséges eljöveteleig folytatja azt, amit az Úr szenvedése előestéjén tett: „Kezébe vette a kenyeret...” „Kezébe vette a borral telt kelyhet...” A kenyér és a bor titokzatos módon Krisztus Testvévé és Vérévé válnak, ugyanakkor a teremtés jóságának jelei maradnak. A följajlásban hálát adunk a Teremtőnek a kenyérért és a borért, „az emberi munka” gyümölcseért, ami előbb a „föld gyümölcse” és a „szőlőtő termése”, azaz a Teremtő adományai. Az Egyház Melkizedeknek, a királynak és papnak a gesztusában, amikor följajlotta „a kenyeret és bort” (Ter 14,18), saját följajlásának előképét látja.

A keresztények az Eucharisziát kezdettől fogva ünneplik, és pedig olyan formában, amely lényegét tekintve nem változott sem a korok, sem a liturgiák különbözősége miatt. Azért teszik ezt, mert kötelezőnek érzik a parancsot, amit az Úr szenvedésének előestéjén adott: „Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre” (1Kor 11,24--25).

Az Úr e parancsát teljesítjük, amikor az ő áldozatának emlékezetét ünnepeljük. Ezt cselekedvén azt ajánljuk föl az Atyának, amit Ő maga ajándékozott nekünk: teremtésének ajándékait, a kenyeret és a bort, melyek Krisztus szavaira és a Szentlélek erejéből Krisztus Testvévé és Vérévé válnak: így Krisztus valóságosan és titokzatos módon jelenvalóvá válik.

Ezért az Eucharisziát úgy kell szemlélnünk,

- mint hálaadást és dicséretet az Atyának;
- mint Krisztus és az ő teste áldozati emlékezetét;
- mint Krisztus jelenlétét szavai és Lelke erejének hatására.

Az Eucharisztia ünneplése mindig magában foglalja: Isten Igéjének hirdetését, a hálaadást az Atyaistennek minden jótéteményéért, elsősorban Fiának ajándékozásáért, a kenyér és a bor konzekrációját és a részesedést a liturgikus lakomában az Úr Teste és Vére vétele által. Mindezek az elemek egy és ugyanazt a kultikus cselekményt alkotják.

Krisztus, az Újszövetség örök Főpapja, a pap szolgálata által maga ajánlja föl az eucharisztikus áldozatot. Ugyanakkor, mert valóságosan jelen van a kenyér és a bor színe alatt, Ő maga az eucharisztikus áldozat.

Egyedül az érvényesen fölszentelt papok vezethetik az Eucharisziát, s konzekrálhatják a kenyeret és a bort, hogy az Úr Testévé és Vérévé váljanak.

A szentség lényeges jelei a búzakenyér és a szőlőbor, melyekre a pap lehívja a Szentlélek áldását és kimondja azokat a konzekráló szavakat, melyeket Jézus az utolsó vacsorán mondott: „Ez az én testem, mely értetek adatik... Ez az én vérem kelyhe...”.

A konzekráció által történik a kenyér és a bor átlényegülése Krisztus Testévé és Vérévé. A konzekrált kenyér és a bor színei alatt maga az élő és dicsőséges Krisztus van jelen igazán, valóságosan és lényegileg, az Ő Teste és Vére, Lelkével és istenségével együtt.

Az Eucharisziát mint áldozatot mind az élők, mind a megholtak bűneinek jóvátételére, s Istentől lelki vagy testi jótétemények elnyerésére is följajánlhatjuk.

Ugyanakkor az Úr sürgető meghívással fordul felénk, hogy az Eucharisztia szentségében (az Oltáriszentségben) magunkhoz vegyük Őt: „Bizony, bizony, mondom nektek: ha nem eszitek az Emberfia Testét, és nem isszátok az ő Véré, nem lesz bennetek élet” (Jn 6,53). „Én vagyok az élő kenyér, aki a mennyből szállottam alá. Aki eszik ebből a kenyérből, örökké fog élni... Aki eszi az én Testemet és issza az én Véremet, annak örök élete van,... Bennem marad és Én öbennem.” (Jn 6,51.54.56)

Hogy meg tudjunk felelni ennek a meghívásnak, erre a nagy és szent pillanatra elő kell készülnünk. Szent Pál apostol lelkiismeretvizsgálatra buzdít: „Ezért, aki méltatlanul eszi a kenyeret vagy issza az Úr kelyhét, az Úr Teste és Vére ellen vét. Tehát vizsgálja meg magát mindenki, és csak úgy egyék a kenyérből és igyék a kehelyből, mert aki csak eszik és iszik anélkül, hogy megkülönböztetné az (Úr) Testét, saját ítéletét eszi és issza” (1Kor 11,27--29). Annak, aki súlyos bűn tudatában van, meg kell gyónnia, mielőtt a szentáldozáshoz járul.

A hívó e nagy szentség előtt nem tehet mást, mint hogy lángoló hittel és alázattal megismételje a százados szavait: „Uram, nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj, hanem csak egy szóval mondd, és meggyógyul az én lelkem!” Aranyszájú Szent János liturgiájában a hívők ugyanazon lelkülettel imádkozzák: „A te titkos vacsorádnak részesévé fogadj ma engem, Isten Fia, mert nem mondom ki ellenségeidnek a titkot, sem csókot nem adok neked, mint Júdás, hanem mint ama gonosztevő, kiáltom feléd: „Emlékezzél meg rólam, Uram, a te országodban!”

E szentség vételének méltó előkészületeként a hívőknek meg kell tartaniuk az Egyházuk által előírt szentségi böjtöt (minimum egy óra étkezési böjt). Magatartásukkal (ruha, testtartás) fejezzék ki azt a tiszteletet, ünnepélyességet és örömet, mely megfelel annak a pillanatnak, amikor Krisztus a vendégünk lesz.

Az Egyház kötelezi a hívőket arra, hogy vasár- és ünnepnapon vegyenek részt az isteni liturgiában, és gyónással fölkészülve legalább évente egyszer vegyék magukhoz az Oltáriszentséget (Eucharisziát), lehetőleg a húsvéti időben. Az Egyház nyomatékosan ajánlja a hívőknek, hogy a szent Oltáriszentséget (szent Eucharisziát) vasár- és ünnepnapokon vagy még gyakrabban, akár minden nap vegyék magukhoz.

A csak kenyér színe alatti szentáldozásban – Krisztus mindkét szín alatti szentségi jelenléte következtében – az Eucharisztia kegyelmi gyümölcseit egészen fogadni lehet. Lelkipásztori megfontolásból a latin szertartásban ez az áldozási forma a leggyakoribb. „A szentáldozás azonban akkor éri el jel természetének teljességét, ha mindkét szín alatt történik. Ebben a formában az eucharisztikus lakoma jele tökéletesebben fejeződik ki.” A keleti szertartásokban ez a szentáldozás általános módja.

Krisztus Testének és Vérének vétele növeli az áldozó egyesülését az Úrral, megbocsátja bocsánatos bűneit és megőrzi a súlyos bűnöktől. Mivel az áldozó és Krisztus között a szeretet kötelékei erősödnek, e szentség vétele erősíti az Egyház, Krisztus titokzatos testének egységét.

Tekintettel arra, hogy Krisztus jelen van az Oltáriszentségben, imádó hódolat illeti meg. A legszentebb szentség meglátogatása „az Úr Krisztus iránt... a hála bizonyítéka, a szeretet záloga s a kötelező imádás lerovása.”

Krisztus, amikor ebből a világból átment az Atyához, az Eucharisziában nekünk adta a dicsőség zálogát: a szent áldozatban való részesedés a Szívéhez tesz hasonlóvá, fönntartja erőinket a földi élet zarándokútján, ébren tartja bennünk az örök élet vágyát, és már most egyesít a mennyei Egyházzal, a Boldogságos Szűzzel és az összes szentekkel.

(KEK 1322-1419 alapján)

Beszámoló a nigériai útról

Ha egy utazási magazin kért volna meg, hogy írjak egy beszámolót a nigériai utamról, minden bizonnyal azt a címet adtam volna az irományomnak, hogy: „Hogyan szerettem bele Afrikába”. Kétség nem fér hozzá, hogy meséltem volna a táj szépségéről, az emberek kedvességéről, és arról a pusztá tényről, hogy a Fekete Kontinens végérvényesen is elrabolt egy darabot a szívemből. Azt is megosztotam volna a kedves olvasóval, hogy bármennyire is nevetségesen hangzik – hiszen csak egy hétig tartózkodtam ott – de kialakult egy szoros kapocs köztünk, és nem túlzás azt állítanom, hogy hiányzik, de nagyon.

Két hét telt el a hazaérkezésem óta, s még mindig ennek az útnak a hatása alatt vagyok. Esténként, mikor elalvás előtt visszagondolok az Imezi Olo-ban töltött napjaimra, mindig könnybe lábad a szemem a meghatottságtól, az örömtől, a hálától, és attól az érzéstől, amit röviden úgy tudnék összefoglalni, hogy: „nem hiszem el, hogy ott voltam, s mindaz, ami ott történt, velem történt!” Meg nem szűnő hálával tartozom az én szerető Mennyei Atyámnak, hogy alkalmasnak talált engem erre a küldetésre. Hisz valójában nem nyaralni voltam, nem egyszerű kiutazásról volt szó, zarándok voltam kiküldetésben, Magyarország delegált képviselője a 3. Nemzetközi Konferencián az Imádás és Megújulás Szent Földjén Imezi Olo-ban, Nigéria Enugu államában. Nemcsak hálát, hanem köszönetet is kell, hogy mondjak a Szentháromságnak, amiért rendkívüli kegyelmek áradatával egyengették útjaimat, melyek végül erre a helyre vezettek. Továbbá köszönetet szeretnék mondani minden kedves magyar katolikus testvéremnek, akik áldozathozatalukkal mind anyagilag, mind lelkileg segítettek, támogatták kijutásomat, az Isten fizesse meg nekik sokszorosan! Köszönöm az Úrnak, hogy megadta a kegyelmet számukra a tisztán látásra és hallásra, és felismerték az Ő akaratát. Válaszoltak az Égiek sürgető felhívására, igent mondtak a meghívásra és kinyitották a kapukat a kegyelmek áradata előtt hazánk számára.

A történet 20 évvel ezelőttre nyúlik vissza, mikor az akkor 17 éves **Barnabas Nwoye** meghívást kapott a Haláltusát vívó Jézus Krisztustól, hogy imádjá az Ő Legdrágább Vérét, vigasztalja az Ő Haláltusát vívó Szent Szívét, engeszteljen a világ bűneiért és munkálkodjon azon, hogy az egész világon elterjedjen a **Legdrágább Vér tisztelete**. 20 év alatt nagyon sok minden történt Nigériában, az egész világon, Barnabas életében... a kegyelem növekedett, de nemcsak a ma már 37 éves Barnabas számára, hanem a környezete, nemzete, és az egész világ számára is.

Ez úttal kihagynám a 20 év történéseinek összefoglalását és rögtön 2015. január 1-jére ugranék, hiszen átvitt értelemben Magyarország ekkor kapcsolódott be Jézus Krisztus Legdrágább Vérének „Barnabas-szerinti” ájtatosságába.

Fontos üzenet 2015 újév hajnalán: (részletek)

„Amikor ebben az órában letérdeltem, és Istennek köszönetet mondtam az újév kegyelméért, látomásban a Szűzanyát láttam egy szép koronával a fején tündöklően ragyogó ruhában. Sugárzó mosollyal közelebb jött, és szelíden ezt mondta: „Édesanyátok vagyok, Mária, a Haláltusát vívó Jézus Krisztus édesanyja. Azért jövök, hogy megáldjam neked és minden gyermekem számára ezt az évet. A béke, a remény és az üdvösség üzenetét hozom számotokra. Jöjjetek, gyermekeim és lépjete be a megmenekülés, a megújulás és az üdvösség bárkájába.

Jöjjetek, és találjatok oltalmat Fiam drága vérenek védelmező pajzsa alatt! Jézus Krisztus Drága Vére a kegyelem örök óceánja. Más, mint a Noé korabeli áradat, amely a bűnösöket a föld színéről elsodorta. Jézus Krisztus Drága Szent Vére a bűnösök megmentésére ontatott ki. Ezekben a végső napokban Jézus Krisztus Drága Vére a zászló, amely mutatja a megmenekülés és az üdvösség bárkáját. Miként a szívárvány Isten Noéval kötött szövetségének a jele volt, úgy Jézus Krisztus Drága Vére az örök szövetségnek a jele... Amiként én mindnyájatokat összegyűjtelek oltalmam alá, úgy Jézus Krisztus Drága Vérének az oltalmába merítelek a ti lepecsételéseitek és üdvösségetek érdekében. Minden a Földön Jézus Krisztus Drága Vérének az irgalmassága alatt áll.

...A vadállat uralma már elérkezett. Ő, és az ő kormányzói és szolgálói a feszültségeknek és a terrornak az előidézői. Ez az ő órájuk. Sikerülni fog nekik, hogy sok vért ontsanak, hogy az embereknek szenvedést okozzanak, hogy az egyházat üldözzék, és a világ különböző részein, ahogyan látjátok, háborúkat idézzenek elő. De ez a vadállat már legyőzött.

Gyermekek, ne féljete, Jézus Krisztus Drága Vére a ti győzelmetek és megmentéseitek. Szeretném Fiam, Jézus kérését tudatni veletek. Jézus azt kéri, hogy az egész világot ettől a mostani évtől kezdve az Imádásnak és a Megújulásnak ezen a Szent Földjén Drága Vérének szenteljék. Azt mondom ettől a mostani évtől kezdve, mert a szentelés csak akkor fog beteljesedni, ha a világ minden nemzete kitűzte lobogóját a bárkára, amelyet ez a szentföld jelenít meg. Csak azután fog elkezdődni a béke dicső korszaka. Ezen a módon fog sikerülni nekem, Isten Anyjának, minden gyermekemet az ő üdvösségük és békéjük érdekében Jézus Drága Vérének az óceánjába meríteni. Gyermekek, legyetek biztosak benne, hogy ennek a szentelésnek a beteljesedése megfelel sürgető kéréseimnek mindenütt a világon. Jézusnak ez a sürgető felhívása siettetni annak az órának az elérézését, amely után annyira

vágyakoztok. Ennek a szentelésnek minden évben, evvel a mostani évvel elkezdve, minden év szeptember 14-én kell megtörténnie.

Ekkor megkérdeztem. „Anyám, mit jelent az, hogy minden jelenlévő nemzet?” Ő szelíden ezt válaszolta: „Barnabas, amikor azt mondtam, minden nemzet, ezzel legalább egy személyre gondoltam, aki Jézus Szent Vérének odaszentelte magát. Csak egy odaszentelt lélek, vagy lelkek rendelkeznek azzal a kegyelemmel, hogy felállítsák nemzetük lobogóját ebben a bárkában. A zászló lobogása a győzelem meghirdetésének a jele abban a nemzetben. Tehát menj, és tégy tanítvánnyá minden nemzetet, ahogyan Jézus ezt neked megparancsolta. Így a magad számára és az emberiség számára békét szerzel.”

Teljesítettük a Szűzanya kérését. Isten kegyelméből Magyarország Jézus Krisztus Legdrágább Vérének szentelte magát és kitűzte zászlaját 2015. szeptember 14-én, a Szent Kereszt felmagasztalásának ünnepén, az Imádás és Megújulás Szent Földjén, Imezi Olo-ban, Nigériában, 32 ország közül érkezési sorrendben a 30.-ként.

A kiutazás előkészületeit sokan nyomon követték, segítették. Persze sok nehézségeken kellett átmenni (főként lelki megpróbáltatásokon), mire a lábaim érinthették a Szent Földet, de visszatekintve a nehézségek, kellemetlenségek eltörpülnek amellet az óriási kegyelem mellett, melyet Nigériában tapasztalhattam.

Magyarországról 2015. szeptember 11-én indultam, a Liszt Ferenc reptérről az első utam Frankfurtba vezetett, ahol találkoztam Prof. Alfred Müller nemzetközi csoportjának egyik felével, akikkel innentől együtt utaztunk (1 osztrák, 2 svájci és 1 magyar). Prof. Müller volt az a személy, aki a mi kapcsolattartónk, „apostolunk” volt 2015 januárja óta. Sok segítséget kaptunk tőle, hogy jobban megismerjük a Haláltusát vívó Jézus Krisztus Drága Vérének tiszteletét, az üzeneteket, rajta keresztül kaptuk az első angol (eredeti) nyelvű imakönyvet, a pecsét felvételét előkészítő kilenced anyagát... lényegében ő Európa kapcsolattartója Nigériával, Barnabással.

Frankfurtból több mint 7 órás repülőúttal Etiópiába utaztunk, ahol először tapasztalhattam meg Afrika különleges vonzását. Habár ez az érzés (mint az később teljesen nyilvánvalóvá vált számomra) csak előfutára volt mindannak, ami Nigériában várt, mégis izelítőt kaptam az ottani emberek lelkivilágából, életfel-fogásukból, egy darabot a szívükből. Etiópiában ugyan csak átszálltunk, de 5 órát várakoztunk a következő járatunk indulásáig. Így alkalmam volt alaposan megfigyelni a szintén várakozó utasokat. (Természetesen 90%-ban fekete bőrű nők és férfiak voltak.) Egyértelmű volt megkülönböztetni a katolikusokat a más vallásúaktól. Habár ez az ország inkább muzulmán ország, mint keresztény, mégis keresztények sokasága vállalja fel bátran hitét. Tanúságot téve Jézus Krisztus

mellett, miszerint egyedüli szabadító és üdvözítő Ő, minden második férfi Benedek-keresztet hord a nyakában.

Addis Ababából Enuguba tartó járaton (velem együtt) csak 4 fehér bőrű ember utazott, mi is külön, mindenki más-más zónába. Az én zónámban tehát egyedül csak én voltam fehér (ráadásul nő). A 6 órás úton először igencsak kényelmetlenül éreztem magam, de ez csak az én félénkségemnek (esetleg rejtett előítéleteimnek?) volt köszönhető. Nem sokkal annak a ténynek a megállapítása után, hogy errefelé az emberek szeretik Jézust és szívesen láthatóvá is teszik ezt, ismét bizonyítékot kaptam arra a tényre, hogy ezek az emberek komolyan veszik, hogy Isten a mindennapjaik része, s nem csak vasárnap hajlandóak Vele foglalkozni. Történt ugyanis, hogy mellettem egy fiatal nő utazott a kisfiával, Londonból jöttek, rokonlátogatóban voltak 1 hónapig, már kicsit nyüzögtek, ők is lassan 24 órája úton vannak. Nagyon aranyos volt a kisfiú, szívesen beszélgetett velem, büszkén mondta, anyukája orvos apukája üzletember. Kérdezte, miért utazom Nigériába, esküvőre jövök, vagy esetleg én akarok házasságot kötni? Válaszoltam: nem, én egy nemzetközi konferenciára jövök, ami vallásos témájú. (Gondolom, érezhető, hogy milyen diplomatikus választ adtam, mentes minden személyeskedéstől, hisz mégiscsak európai-magyar-keresztényként szépen megtanulhattam már, hogy a hit kérdése, a vallás „magánügy és nem közügy”, és különben is senkinek semmi köze ahhoz, hogy én kibem, miben hiszek.) Nekikezdett a gép a landolás folyamatába, ekkor jött meglepetés szerűen az „arcon-csapás”; Krisztina, van mit tanulnod bőven a helyiektől! Az anyuka el kezdett énekelni félhangosan, gyakran elérzékenyülve, rámosolyogtam, mondtam szép hangja van... már látható a gép ablakából

Enugu látképe: GYÖNYÖRŰ, buja, sűrű, zöld növényzet, vörös talaj, bővíző folyók, magas hegyek; az anyuka még mindig énekel, most már nem a törzsi nyelvén (Igbo) hanem angolul, már értem a szövegét... könnycseppek nekem is legördülnek az arcomon... szégyeltem magam, hogy milyen kicsi is az én hitem... az anyuka megszólal: „Dicsőítő dalt énekelek az Úrnak, hogy hazahozott épségben minket, hogy újra itthon vagyunk.” Majd kitarja, felemeli kezeit és folytatja imáját. Körülnézek a gépen. Nem ő volt az egyetlen, aki ilyen módon ad hálát. Egyesek visszafogottabban, mások „látványosabban” de mindenki kivétel nélkül imával és keresztvetéssel zárta az út végét. Földet éréskor a taps legalább annyira Istennek szólt, mint a cabin crewnak.

Zökkenőmentesen átjutottunk a bevándorlási hivatal ellenőrzésén, nem volt gond a vízummal, a csomagok is rendben, sérülésmentesen megérkeztek. A reptéren már várt minket a fogadóbizottság, attól a perctől fogva állandó fegyveres kíséretünk volt.

A Szent Föld 20 mérföldre található az Akanu Ibiám nemzetközi reptértől, amit körülbelül 2 és fél óra alatt el is értünk. Útközben Enugu külvárosi részén haladtunk át, majd több kisebb település (falucska) mentén. A nagyon szegény, a nagyon egyszerű, kevésbé művelt helyi lakosok rétegével találkoztunk. A hátrányos helyzetük azonban semmit nem befolyásolt abban, hogy mennyire vendégszeretőek, kedvesek voltak velünk. Mi a nélkülözés, éhínség, betegség, legyengültség állapotait láttuk az utcákon és az igazsághoz hozzá tartozik, hogy a lakosság túlnyomó része él így.

Minden erejükkel azonban azért küzdenek, hogy gyermekeiknek jobb jövőt biztosítsanak. Létezik számos egyházi alapítású és fenntartású iskola. Az első utunk nekünk is egy iskolához vezetett, mégpedig a Jézus Krisztus Legdrágább Vérének Apostoli Társasága által létrehozott intézményhez. Külön épületben tanulnak a fiúk és külön a lányok. Azon a területen található a Társaság nyomdája, és kórháza is. Kis idegenvezetés után indultunk tovább, már nem voltunk túlságosan messzi a célponttól.

Tovább haladva röpké 4km-t, indulástól számított egy nap elteltével el is értük célállomásunkat. Szívünk mindannyiunknak a torkában dobogott, mikor kinyílt előttünk egy hatalmas kapu és elsőként megpillantottuk az Imádás földjét.

Innentől kezdve vagyok „bajban”, képtelenség szavakkal átadni azt, ami az elkövetkezendő napokban történt. Megérkezésünkől (szept. 12. délután) 4 teljes napot és 2 fél napot, összesen mondhatjuk 5 napot töltöttünk ott, 5 felejthetetlen 24 órát. Annyira máshogy telt ott, és akkor az idő... az állandó jelenben éltem, éltünk... magam mögött hagytam minden személyes problémát, minden gondot, ami napjainkban hazánkban, Európában, az egész világban történik, már semmi nem tűnt fontos(abb)nak, sürgető(bb)nek, minden ami eddig volt, hirtelen apróvá vált... mintha Isten országának itt a földön megtapasztalható részévé váltunk volna. Valahogy az „önkontroll” is megszűnt, mintha az én-em nem akart volna mindent irányítani, kézben tartani, hanem átengedte a vezetést... mintha a lélek folyamatosan lebegett volna a vizek felett, tudva és biztosan érezve, hogy nem süllyedhet el, hogy igazán Isten tenyerében tartózkodik... miközben a tudatom végig csodálkozott, minden tapasztalás új élménynek hatott, mint amikor a kisgyermek először megy óvodába és fedezi fel a nagyvilágot, igen talán a legjobban ez fejezi ki azt az állapotot amibe csöppentem, még csak most, így utólag kezdem megérteni a történeteket, hisz mit is mondott a mi Urunk? „Ha nem lesztetek olyanok, mint a gyermekek, nem mentek be Isten országába.” (Mt. 18,3)

„Isten hozott! Érezd magad otthon! Hisz mostantól kezdve itt mindig itthon leszel!” – ezekkel a szavakkal adták át a szobám kulcsát. Éreztem, hogy nemcsak a szokásos, udvariassági forma részeként mondták ezt nekem, komolyan is

gondolták. Lehetőséget kaptunk, hogy kipihenjük az út fáradalmait, de egy gyors átöltözés után már futottunk is a kapukon túlra, hogy köszöntsük először is a mi Haláltusát vívó Jézus Krisztusunkat, aki nagyon szeret minket, másodszer a zarándok társainkat, akik szerte a nagyvilágból érkeztek.

Az esti szentmiséig szentségimádás volt a program. Annyi minden kavargott bennem... annyi mindent lehetne, kellene, illene mondani az Úrnak,... mivel kezdjem? Köszönetet, hálát adjak? Áldást kérjek, vagy alkalmas szívet a kegyelmek befogadására,... most adjam át az Úrnak a kis lelki poggyászomat, amiben az otthoniakat, szeretteimeket, rám bízottakat, közösségi tagokat, minden egyes magyar testvéremet hoztam? Majd a Lélek szólásra indított: „Íme, itt vagyok Atyám, eljöttem, hogy megtegyem Akaratodat!” Tudtam, hogy ez a legtökéletesebb ima, amit csak mondhatnék, hisz éreztem, hogy nem én, hanem maga Krisztus imádkozik így bennem. Lelkemben mélyen megrendültem, még élek soha nem felejttem el ezt a pillanatot, hisz olyan tisztán, egyszerűen mégis erővel tört elő ez az egy mondat. Nemcsak a kinn tartózkodásom, hanem egész életem mottója ez lett.

A vasárnap szentmisével kezdődött. A nap többi részében mindenki lelkiekben készült a hétfői eseményekre. Visszavonulva a konferenciaközpont kápolnájába, egész nap az Úr lábánál ülhattünk, és most már alkalmasabb volt az idő a beszélgetésre... szépen elmondtam neki, hogy mennyire hálás az országom azokért a kegyelmekért, amiket eddig a történelem folyamán kaptunk, és hogy köszönjük engesztelő hivatásunkat is, fontosnak tarjuk örökségünket tovább vinni, és igyekszünk minden tőlünk telhetőt megtenni, hogy az Atya ránk vonatkozó terve megvalósuljon, imádkoztam fiataljainkért, papjainkért, egyházi és politikai vezetőinkért is.

2015. szeptember 14. Az év legfontosabb napja, melyet a Menny és a föld egyformán, izgatottan, nagy készülődéssel várt. A nap programja:

5:00 ébredés

5:30 reggeli dicséret

6:30 reggeli

8:00 közös ima, üzenetek olvasása

10:00 Szent Kereszt felmagasztalásának ünnepi szentmiséje

14:00 Pecsétfelvétel

15:00 Világfelajánlás Jézus Krisztus Legdrágább Vérének, nemzetek zászlóinak felállítás a Szent Földön

A képek nem adják vissza jól a valóságot, Istennek legyen hála több ezren vették fel a Pecsétet ezen a napon, ami azt jelenti, hogy hónapokon át csütörtök éjjelenként virrasztottak, vigasztalták, engesztelték a Haláltusát vívó Jézus Krisztust,

és most ünnepélyes keretek között önmagukat felajánlották Jézus Krisztus Legdrágább Vérének.

Nemcsak ezen a napon, hanem az egész konferencia ideje alatt (09. 05. – 09. 20.) a szentmisék főcelebránsa Dr. Ayo Maria Atoyebi O.P. püspöknya volt, aki nemcsak a szentmiséken volt jelen, hanem minden más programon is, együtt imádkozott, engesztelt, virrasztott velünk, sokat tanította a népet Jézus Krisztus üzeneteiről, amit Barnabas kapott, valóban hirdette Isten országát. Szokás mondani, amilyen a fő, olyan a test is. Ayo Maria püspöknya az alázat és szeretet embere, elég, ha két szót szól, erről máris mindenki meggyőződhet. Itt azonban nem állhatok meg, nagyon fontosnak tartom megjegyezni, hogy nemcsak a püspök, hanem az egész papság határtalan tisztelettel, alázattal és szeretettel van Jézus iránt a Legméltóságosabb Oltáriszentségben, és az Ő Édesanyja iránt is. Mindez nemcsak szavakban, hanem tettekben is megnyilvánul, példa értékű, ahogy a liturgikus rendhez és fegyelemhez viszonyulnak.

Az ünnepi mise után következett a világ konszekrálás. A nemzetek képviselői az Oltáriszentség mögött haladva, az óriási kereszt lábához járultak, ahonnan miután a papok közösen megáldották a zászlókat, mindenki a sajátjával kijelölt zászlórúdhhoz ment. A zászlók 4 sarkát megfogva a magasba emelve vittük büszkén és örömmel azokat, tudván, hogy történelmi jelentőségű pillanatok előtt állunk. A nép körülöttünk ujjongva fejezte ki gratulációját, hogy képviseljük hazánkat. A legcsodálatosabb mindközül az volt, hogy mindenki a saját anyanyelvén mondta el a felajánlás szavait.

Magyarul így hangzott:

„Én, Kis Krisztina, Magyarország képviselője, elvezetem nemzetemet, édes hazámat a Bárány győzelméhez, Jézus Krisztus Drága Vérének győzelméhez! Ezt a győzelmet jelképezi a mai napon a világ felajánlása a Legdrágább Vérnek, a mi Megváltásunk árának. Felajánlom országomat Jézus Krisztusnak! Kérlek Jézusom, vedd át az országunk kormányzását. Te uralkodjál országunk felett Jézus!

Jézus Krisztus Legdrágább Vére kormányozza a világot és uralkodjon a mi hazánkban!

Magyarország a Legdrágább Vérnek való teljes odaszentelődése jeleként, felállítja zászlaját ezen a földön, melyet Te választottál ki Uram, a Te Győzelmed kihirdetésére!

GYŐZELEM! 7X

Tiéd minden hatalom és győzelem Krisztus, most és mindörökké!!! Amen

A zászlóállítás után folytatódott a program, a Kiv. 12, 1-13. szerint.

15.-16.-án az állandó lelki programok mellett, előadásokat is hallgattunk illetve mi magunk is tartottunk. A 32 ország képviselőinek megrendezett nemzetközi

konferencia keretein belül, minden követ részletes beszámolót tartott országáról. Ezekon az üléseken is részt vett a papság, a püspökatyá elnöklésével. Helyi újság és tv is jelen volt, riportot készített velünk, valamint felvétel is készült a konferencia teljes időtartama alatt. Én az előadásomban, bemutattam az országunkat, beszéltem Magyarország engesztelő hivatásáról, a magyarság 5 szent sebének misztériumáról, arról, hogy Regnum Marianumként milyen kötelességeink és jogaink vannak, s végül a Szeretlángról. Részletes tájékoztatást adtam, hogy legújabb csatlakozóként nálunk hogyan valósul meg a Legdrágább Vér tisztelete, megközelítőleg hány ember szentelte már magát Jézus Krisztus Drága Vérének, hogyan történnek a csütörtök éjjeli virrasztások

16.-án az évenként megrendezésre kerülő szeptember havi engesztelő programok zárónapján, még egy nem várt és nem is remélt ajándékot kaptam az Égiektől. Az a személy, aki már felajánlotta önmagát Jézus Drága Vérének, és azóta, 3 éven keresztül folyamatosan éli felajánlását, virraszt csütörtök éjjelente, munkálkodik a Szent Vér tiszteletének terjesztésében, naponta igyekszik nem elveszíteni a kapott kegyelmeket, az megújíthatja önmaga felajánlását és egy következő szintre léphet, megkapja a Tökéletes Tisztaság Rózsáit. Ez azt jelenti, hogy megkapja a szükséges erényeket, amikkel legyőzhető az Antikrisztus és annak minden erői. Ezek az erények a következők: a szeretet, a béke, a szent engedelmesség, az önmegtagadás, a türelem, a jóság, a kedvesség, az öröm, a bölcsesség, és a csendesség. A meglepetés pedig az volt, hogy az Úr azt mondta Barnabásnak, hogy a nemzetközi zarándokok mindegyike megkaphatja ezeket a Rózsákat, akik előzőleg már önmagukat felajánlották az Ő Legdrágább Vérének, függetlenül attól, hogy ez a felajánlás 3 éve történt e vagy sem. Egyik ámulatból a másikba estem, és még most sem tudom felfogni, hogy engem alkalmasnak talált az én Uram erre a kegyelemre, mert részemről csak azt mondhatom, hogy se nem vagyok rá méltó, se nem érzem magam készen ilyen nagy kegyelemre, hisz ezzel óriási felelősség és feladat is hárul az emberre.

17.-én délelőtt, még indulás előtt, hálaadó szentmisén vettünk részt. Alkalmam nyílt pár szót szólani a záró áldás előtt. Megköszöntem a püspök atyának, a papoknak, Barnabás testvérnek a szolgálatukat. Ígéretet tettem az ő jelenlétükben az Úrnak, hogy hazaérkezésem után minden tőlem telhetőt megteszek, hogy minden magyar ember ismerje, tisztelje és szeresse a mi Megváltásunk drága Árát, Jézus Krisztus Legdrágább Vérének.

Jézus Krisztus Legdrágább Vére ments meg minket és az egész világot! Ámen

(www.engesztelok.hu)

Szeretni és áldozatot hozni

Emléktáblát avattak a száz éve született Regőczy Istvánnak

2015. október 4.

A kútvolgyi Boldogasszony-kápolnában tartottak szentmisét a kápolnát újjáépítő Regőczy István címzetes prépost, „Isten vándora” születésének századik évfordulója alkalmából október 4-én, vasárnap. A hálaadó szentmisét követően emléktáblát avattak Regőczy atya tiszteletére.

A szentmisét megelőzően Héray András FSO kápolnaigazgató emlékezett a kápolna kertjében nyugvó „Isten vándorára”.

Ha visszatekintünk a közel száz esztendő hosszúságú életre, amelyből egy hónap híján hetvenet töltött el Regőczy István papként, akkor az első a hálaadás szava: Istennek legyen hála az ő életéért – kezdte megemlékezését. Ugyanakkor hála a híveknek, akik névtelenül és észrevétlen módon segítettek neki, ápolták utolsó idejében – fogalmazott a kápolnaigazgató, hozzátéve: amit István atya mondott, a hívek habozás nélkül megtették neki, a Jóisten kérésére.

Héray András felidézte „Isten vándorának” sírfeliratát – *Szeretni és áldozatot hozni* – és megállapította: e mondat szépen fejezi ki egész életét. Amikor megkérdezték tőle, melyek voltak papi életének legfontosabb élményei, így válaszolt: a szentmisék, mert nincs csodálatosabb dolog ezen a világon, mint az édes Jézust lelesdeklni az égből – zárta gondolatait Héray András.

A szentmisét celebráló Beer Miklós váci megyéspüspök a miseszándékban kiemelte: „Mindannyian érezzük, hogy egy rendkívüli születésnapot ünneplünk, ahol az ünnepelt nem láthatóan, de lélekben, a szeretetünkben jelen van.”

A főpásztor emlékeztetett rá, hogy Regőczy atya két évvel ezelőtti búcsúztatását a jelenlevők úgy élték meg, hogy ez volt számára a nagy születésnap, az égi születésnap. „Most megköszönjük azt a jelet, amelyet az Úristen adott nekünk Regőczy István személyében” – hangsúlyozta a bűnbánat előtt Beer Miklós.

Szentbeszédében a püspök kiemelte a szentírási olvasmány záró mondatát, amely szerint: „Bizony, mondom nektek: aki nem fogadja Isten országát úgy, mint a kisgyermek, nem megy be oda.” Regőczy atya tényleg úgy élt köztünk, akár egy gyermek. Őszinte naivitásával, nagy bizalmával, nagy szívével – sorolta a váci püspök, majd megjegyezte: a Jóisten így fogadta és ölelte magához.

A száz évvel ezelőtt született lelkipásztor életútjáról megállapította: azt tette papként, amit Don Bosco, vagy mostanában Böjte Csaba, magához gyűjtötte a gyermekeket, a sasfiókáit, a hadi árvákat. Papi életének meghatározó élménye a Jóisten gondviselő rendelkezése volt, hogy azok közé a gyerekek közé került,

akiket befogadott Belgium, ahová őt is vitte egykor a Karitászs-segélyvonat, s ahol pappá szentelték. Azt adta vissza, amit ő kapott gyermekkorában egy belga paptól.

Hol van ez a lelkület a mai Európától? Irigykedve gondolok vissza arra, amikor Hollandia, Belgium hívta a magyar árva gyerekeket, hogy föltaplálják, megerősítsék őket – utalt szentbeszédében Beer Miklós a kontinens jelenkori feszültségére.

Regőczy István kistarcsai internálásáról, majd későbbi, hatéves bebörtönzéséről szólva a püspök kifejtette: zsarolhatatlan, megfélemlíthetetlen volt, nem félt azoktól, akik megölik a testet, de többre nem képesek. Ő imádkozott, áldozatot hozott tanítványaiért, népünkért.

A kétezer esztendő történelmünkben Jézus újra és újra kiválaszt képviselőket, képmásokat, őt megjelenítő tanítványokat, akik ugyanezt az isteni szeretetet közvetítik a saját életük odaadásával – emlékeztetett Beer Miklós. Hangsúlyozta, hogy rajta keresztül mindannyian megsejtettünk valamit Isten irgalmas szeretetéből, majd hozzáfűzte: elválaszthatatlan életétől az őszinte, lángoló hazaszeretet, amellyel Mindszenty bíboros végrendeletét magáévá tette.

A szentmise végeztével a zenei szolgálatot adó csángó asszonyok énekére vonultak a hívek a kápolna kertjébe, Regőczy István sírházhoz, ahol a budaörsi Mindszenty József Római Katolikus Általános Iskola és Óvoda diákjai adták elő Lisznyai Szabó Gábor *Az Úr az én pásztorom* című kórusművét, Lukács Erika karvezető irányításával.

„A püspök úr a gyermeki lélekről beszélt, én is ilyennek láttam Regőczy atyát, amikor díszpolgárrá avattuk, áttetsző léleknek, aki nem akart sem többnek, sem kevesebbnek látszani – emelte ki köszöntő beszédében Pokorni Zoltán, Hegyvidék polgármestere. – Azért fontos felidézni ezt a századik születésnapon, hogy tanuljunk belőle, valamennyit magunkévá tegyünk belőle.”

Pokorni Zoltán méltatásában kiemelte: nem az volt a célkitűzése, hogy megtegye saját életművét, hanem konkrét embereken akart segíteni, konkrét ügyeket akart elintézni. Másra áldozta az életét, nem magára, talán ezért is nyerte azt meg – utalt a Szentírásra.

„Remélem az emlékezés, az emléktábla figyelmeztet bennünket arra, hogy úgy kéne embertársainkhoz viszonyulni, mint tette István atya, nem előítéletekkel, a látszattal törődve, hanem a lehetőséget látva a másokban. Örülök, hogy a Hegyvidéken talált otthonra, remélve, hogy nem véletlenül” – zárta köszöntőjét a polgármester.

A *Szózat* szavalása előtt Sinkovits-Vitay András rövid történetet idézett fel Regőczy István életéből: „Egyik letartóztatásakor kinyitották az ablakot, kint-ről énekszó hallatszott be, ő elmosolyodott. Kérdezték, min mosolyog. Ő

visszakérdezett: »Milyen nap van ma?« »Húsvét vasárnapja« – felelték. »Akkor minden rendben, mondta, csak nők és gyermekek vannak kint.«»

A kápolna falán elhelyezett emléktáblát Pokorni Zoltán polgármester és Fonti Krisztina alpolgármester leplezték le. Beer Miklós püspök megáldotta, Soltész Miklós, az Emberi Erőforrások Minisztériuma egyházi, nemzetiségi és civil társadalmi kapcsolatokért felelős államtitkára koszorút helyezett el rajta.

(Ditzendy Attila / Magyar Kurír)

Szűz Mária szobra sértetlen maradt

(forrás: www.katholisches.info – 2015. szeptember 4.)



2015 júliusában egy Madrid közeli katonai bázison heves tűz ütött ki. A vegetáció nagy része teljesen elpusztult, miközben egy, az érintett terület közepén álló Mária-szobor sértetlen maradt.

Több spanyol sajtóorgánum, mint pl. Infovaticana és Religion en Libertad beszámolója szerint, az esemény az El Goloso katonai támaszponton történt, a „Guadarrama” páncélos dandárosztag állomáshelyén.

Miután a tüzet eloltották, nagy volt a katonák meglepetése, amikor az elszenesedett földterület közepén a Lourdes-i Boldogasszony sértetlenül maradt szobrát pillantották meg! De a meglepetés még nagyobb lett, amikor a katonák meglátták, hogy a szobor körül a fű is érintetlen maradt, sőt a virágok és vázák is, annyira

frissen, mintha a lángok a szobor környezetét egyáltalán nem érintették, sőt, inkább respektálták volna!

A tűz július 30-án a nagy hőhullám alatt tört ki. A katonaság nem talál magyarázatot arra, miért nem érte kár a szobrot, és hogy a virágok miért nem égtek el, vagy legalább miért nem perzselődtek meg vagy feketedtek el.

A történet gyorsan elterjedt az interneten, ahol egyesek – érthető módon – rögtön „csalást” kiáltottak. Az utóvizsgálat azonban minden kételyt eloszlatott. A képeken jól látszik, hogy a szobor és a virágos vázák a zöld fűvön egy felperzselt területen állnak. [Bár a kételkedés nem tilos, sőt sokszor igencsak ajánlott, de azért igencsak valószínűtlen, hogy egy páncélos osztag állomáshelyén bárkinek eszébe jutna ilyesmit kitalálni, vagy hogy idegenek oda férközhettek volna, és pont ilyesmit csinálnak.]

Az állomás személyzete, a katonák korábban alig vettek tudomást a kertjükben felállított Mária szoborról. De pár katona megerősítette, hogy különös tiszteletet tápláltak a Lourdes-i Mária szobor iránt, és a szobor olykor része volt a hivatalos ceremóniáknak is.

A helyi katonai hivatal kivizsgálása elég alapos volt ahhoz, hogy a történet valódiságát hitelessé tegye. Vannak dolgok, amiket az ember nem ért meg, melyek azonban a hit számára sokat mondanak.



Mária- kegyhelyek



Ercsi

A Duna jobb partján, az Érdtől mintegy 15 km-re délre fekvő Ercsiben, a ma Újfalusinak nevezett szigeten állott a XII. század második felében alapított, Szent Miklós tiszteletére szentelt bencés apátság, amely a török időkig a vidék nevezetes monostorai közé tartozott. A bencések után a kolostor rövid ideig a karthauzi szerzeteseké, majd 1260-tól a cisztercitáké lett, akik közel kétszáz év után váltak megrendházuktól, és ezt 1499-ben az ágostonos remeték foglalták el. Ők a végzetes kimenetelű mohácsi csatavesztés után menekültek el Ercsiből. A törökök az ősi apátságot és templomot vandál módon elpusztították.

A török hódoltság idejében az Ercsiben élő magyar és az ide menekült délszláv hívek nem maradtak sokáig lelkipásztori ellátás nélkül. 1541-ben ugyanis bosnyák ferences atyák telepedtek le Tökölön, és először onnan jártak át Ercsibe, a XVIII. század második felében pedig már Ercsiben is állandó jelleggel működtek. 1638-ból őriznek egy városi pecsétnyomót, amelynek felirata szerint „Bodog Ason Városa Ersi”. 1698-1699-ben építettek egy régebbi Nagyboldogasszony templomot, a mai, 1762 és 1767 között épült templom elődjét. 1762 óta egyházmegyes papok működnek az ercsi plébánia élén.

Az Ercsi község fölött lévő jó vizű forrás fölé még 1200 körül kápolnát emeltek, és ebben a máriazelli kegyiszobor mását helyezték el. Mivel a hajósok szerettek itt megpihenni, a hely a hajósok búcsújáró helyévé lett. (A Mária-szobrot a törökök elől a földbe rejtették, és csak a második világháború után találták meg. Jelenleg a plébánián őrzik.) A török világ után a forrás a hívek gyülekező helyévé vált, sokan jártak ide imádkozni. 1756-ban Mészáros Lukács ercsi jobbágy a Nagyboldogasszony közbenjárására meggyógyult betegségéből. Hálából képet festetett az áldást osztó kis Jézust karján tartó Szűz Máriáról, és azt a forrásnál helyezte el. Az ismeretlen festőtől származó, vászonra festett olajkép prototípusa az újszandeci Szentlélek templom főoltárának az 1400-as évek elejéről származó kegyképe. Ennek eredete Anjou Mária királynő özvegyéhez, Ulászló lengyel

királyhoz kapcsolódik. A kép őrzésére 1828-ban kápolnát építettek ugyancsak a Nagyboldogasszony tiszteletére, és így fölújították az ősi forrás-kegyhelyet. Később a kegyképet a plébánia templomba vitték és annak jobboldali mellékoltárára helyezték, gazdagon faragott, copf stílusú keretben. A kápolnában jelenleg a kegyképnek 1792-ben készült, vászonra festett másolata látható. A kápolna közelében van eltemetve báró Eötvös József.

A kegytemplom búcsúja Nagyboldogasszony ünnepén van. XII. Piusz pápa több búcsút engedélyezett a templom látogatóinak. A régi búcsús ének a kegykápolnát idézi:

Mária búcsús hívei, kik most ide jöttetek,
Az ercsi kegykápolnához Isten hozott titeket.
Szűz Mária, egek gyöngye,
Adj szent áldást híveidre,
Drágalátos kezeiddel ölelj minket szívedre.

benned hízunk, mert hisszük, hogy aki Tebenned bízik,
Reményében, bizalmában soha nem csalatkozik.
Szűz Mária, egek gyöngye,
Adj szent áldást híveidre,
Drágalátos kezeiddel ölelj minket szívedre.

Légy csillagunk, ha a halál éjjele reánk borul.
Jöjj el hozzánk, ha testünkre néma sírhant domborul.
Adj szent áldást híveidre,
Drágalátos kezeiddel ölelj minket szívedre.

*Szenhelyi-Molnár István és Mauks Mária:
Magyarország Szűz Mária kegyhelyei c. könyve alapján*

Mária kicsinyei

Személyes gondolatok a Máriás Mozgalomban

Én magam leszek a ti fényetek

„A papok azok a fiaim, akiket különösen szeretek, mert arra hivatottak, hogy Jézust képviseljék... Ne csüggedjenek hibáik és bukásaik miatt, hiszen ők is nagyon törékenyek. Édesanya vagyok, és legnagyobb örömöm, ha megbocsáthatok, mert azután még nagyobb szeretetet ajándékozhatok.

Ma a nagy zűrzavar idejében élnek, sok társuknak csökken Fiamba vetett hite és irántam való bizalma. Egyre több a rossz példa mindenütt, és sokan közülük elcsüggednek emiatt!...” (1974.02.23.)

A Szűzanya ezt pap fiainak mondja, mi, hívők is érezzük ugyanezeket a magunk szintjén. Mi is törékenyek vagyunk. A hívők közül kerülnek ki pap testvéreink, a tulajdonságok, hibák ahogy megvannak köztünk, természetesen a papok között is megvannak az ő emberi hibái. Mégis azokkal együtt ők papjaink, akikre támaszkodhatunk. Ha a hibájukat látjuk serkentsen minket imára, értük vállalt áldozathozatalra, hogy a zűrzavar idején talpon tudjanak maradni. Természetesen nekünk is igyekeznünk kell talpon maradnunk a zűrzavarban, ami körülvesz bennünket. A Szűzanyára hagyatkozva, hozzá menve biztos menedéket találhatunk. Tegyük ezt napi imáinkkal!

„Szeretném, ha velem lennél az imában. Igen jelentős és súlyos idők ezek, papjaimtól sok-sok imát követelnek. Papjaim imája a világ megmentésére szükséges. Papjaim ünnepeljék helyesen és átéléssel a szentmisét. Szolgáljon a szolozsma számukra figyelemzetetésül, hogy minden pillanatot szenteljenek nekem a nap folyamán.

A rózsafüzér jelentse számukra beszélgetésünk idejét: szóljanak hozzám és figyeljenek rám, mert szeretettel beszélek velük, ahogy az édesanya szól gyermekeihez. De imává válhat napjuk minden cselekedete is. És ez akkor történik meg, amikor hagyják magukban megszólalni a Szentlelket, aki még ma is kimondhatatlan sóhajokkal imádkozik bennük az Istenhez, mint az Atyához könyörögve.” (1974.05.20.)

Ez a felhívás nekünk, híveknek is szól: az imádságban legyünk a Szűzanyával, a rózsafüzér imádkozása jelentse számunka is a Szűzanyával folytatott beszélgetést. A nap folyamán, munkánk közben jusson eszünkben a Szűzanya, és sok-sok apró fohással igyekezzünk lelkünket éberren tartani, így válhat imává akár minden napunk, annak

minden cselekedete. És ha a Szűzanyával vagyunk gondolatilag naponta sokszor, akkor az ő Jegyese, a Szentlélek is szívesen látogat hozzánk, hogy sugalmazásaival terelgessen minket a mennyország felé vezető útra, hogy minél kisebb kitérőket tegyünk.

„Miután a sátán ma az emberiség nagyobb részét félrevezette a kevélységgel és az Isten elleni lázadás szellemével, most csak az alázatban és a kicsinységben lehetséges az Úrral találkozni és meglátni Őt...

A kevélység és a lázadás szelleme valóban megfertőzte Egyházam egy részét. A sátán becsapta és félrevezette még azokat is, akiknek fényként kellene élniük mások számára, és akik már csupán a kétely, a bizonytalanság, a hiányzó hit sötétségében botorkálnak...

Azoknak, akik ma meg akarják látni az Istent, szükséges visszatérniük a kicsinyek egyszerűségéhez, alázatához és bizalmához.” (1974.07.24.)

Ez egy igen nehéz feladat a ma emberének attól függetlenül, hogy hívőről vagy papról van szó. A lázadás, a kevélység valóban sok embert igyekszik megfertőzni Egyházunkban – hiszen Egyházunk a társadalomban él, nem vonhatja ki magát onnan. Fogadjuk meg a Szűzanya tanácsát, és igyekezzünk minden nap az alázatban, a kicsinységben előrehaladni. Ezért minden nap küzdenünk kell, ez nem megy könnyen! Ha sikerül ezen a téren előre lépünk, akkor egyre inkább lehetünk „fények” a körülöttünk zajló világ számára, de a keresgélő hívő társaink számára is.

„Mondd meg X-nek, hogy egyre többet kell majd tennie a mozgalmamért. Ennek érdekében gyakorolja magát abban, hogy egyre kevesebbet tegyen, és hagyjon egyedül engem cselekedni. Imádkozzék, imádkozzék sokat, és én magam leszek világossága.” (1973.07.21.)

Ez az ellentmondásosnak tűnő megjegyzés sok igazságot takar: „egyre többet kell tennie, ezért tegyen egyre kevesebbet”. A mondat második fele adja a megoldást: „hagyjon engem cselekedni”. A mi emberi erőnk, lehetőségünk nem mérhető össze az égiek (és a sátán) erejével. Az égi, pozitív erők és a sátán negatív ereje is egyaránt messze meghaladja az ember képességeit. Ne bízzuk el magunkat.

Ha alázatban rá tudunk hagyatkozni a Szűzanyára, eszközként felajánlva magunkat, akkor rajtunk keresztül csodákra képesek. De ez a ráhagyatkozás, hogy én csupán eszköz és nem alkotó ember akarok lenni, egy nagyon nehéz feladat, különösen a ma emberének, amikor a világ tele van azzal, hogy „valóítsuk meg magunkat”. És az olyan kellemes is lenne az ember lelkének, mondván: „én megoldottam”, „én megvalósítottam”, ugye milyen ügyes vagyok? De itt a Szűzanyától egyértelműen hallhatjuk, olvashatjuk, hogy ez a sátán csábítása. Akkor vagyok igazán ügyes, ha tudok annyira alázatos lenni, hogy eszközként fel tudnak használni az égiek a világ

megjavítására. Ezen érdemes dolgozni, hosszú távon csak ez a kifizetődő, nemes megoldás. Isten és a Szűzanya adjon hozzá kegyelmet, hogy minél többünknek, minél gyakrabban sikerüljön eszköznek lenni az égiek kezében!

„Szegénységed tesz téged egyedül mindig ilyen gyermekké, a te tökéletes szegénységed a javak, a kötések, a tervek, az érzelmek területén. Szegénynek lenni éppen azt jelenti, hogy semmivel sem rendelkezel. És éppen ez a semmi váltja ki Isten tetszését és egyedül ez képes befogadni őt.

Kedves papjaim, mindnyájatoknak ilyen szegénynek kell lennetek. Ezért kérlek, legyetek hasonlóak a kisgyermekekhez.

Akkor mindig kézen fogva tudlak vezetni, és akkor engedelmesen hagyjátok, hogy vezesselek.” (1974.12.24.)

Olyan mérhetetlenül nagy a Teremtő és a teremtett (ember) közötti különbség, hogy azt áthidalni csak azzal lehet, ha teljes alázatban elfogadom teremtettségemet. Ha ezen alázat gyakorlása közben a hitemet sikerül valóban megélnem, akkor a Teremtő lehajol hozzám, és – ahogy Jézus mondta – testvérenek fogad, mely igen nagy kitüntetés. De ehhez először nekem kell megcselekednem a magamét.

A kisgyermek csodálatosan, csodálattal tud szülein csüggeni, és a szeretettel teli szülői kérést boldogan megcselekszi. Így a szülőnek és a gyermeknek egyaránt öröme tud telni egymásban. Ezt kellene nekünk is gyakorolni a Szűzanya felé. Tudom, hogy nem tudunk vele nap mint nap értekezni szóban, de az alázatban élő hívő megérez olyan indítástokat, melyek szavak helyett is tudnak eligazítást adni a hogyan továbbhoz. Igyekezzünk ezt gyakorolni!

„A viták, a túlzott tevékenység, a ma divatos problémák és nézetek átvétele eltökozolja és szétforgácsolja erőtetket. Ez mind ellenfelem zavartkeltő tevékenysége, őneki sikerül ma mindenkit alaposan becsapnia.

Titeket, kedves fiaim, ő sohasem fog rászedni, mivel Szeplőtelen Szívemnek ajánlottatok magatokat. Ezért maradtok ti mindig kizárólag az én papjaim, akik szüntelen velem imádkoznak, hogy a nagy hittagadást részben feltartóztassák, és a fenyegető nagy csapásokat legalább korlátozzák.” (1975.01.28.)

Papjaink és egyházközségünk vezető személyiségei egyaránt nagyon szeretnek túlzott tevékenységben „pezsegni”, illetve a divatos problémákkal sokszor úgy érzik mindenképpen foglalkozni kell. Ez igen sok időt, energiát emészt fel, és gyakran a lelkek gondozásának a terhére történik mindez. Éljenzőket, támogatókat mindenhez lehet találni. Ez ne tévesszen meg minket! Igyekezzünk szüntelen a Szűzanyával imádkozni, és ráhagyatkozva alázatosan élni, hogy a felénk közeledő, egyre erősödő hittagadások közepette talpon tudjunk maradni.

A r ó z s a f ü z é r

„Még egy kis ideig világosságban járhattok: aztán nemsokára minden sötétségbe zuhan. Akkor majd én magam leszek a ti fényetek, és rávezetek mindarra, amit Szelőtelen Szívem kíván tőletek.

Hogy ez megvalósuljon, szeretett fiaim, azt kell kérnem tőletek, ami emberi természetek számára a legnehezebb: azt kérem, éjetekek anélkül, hogy a holnapra gondolatokat, anélkül, hogy a jövővel törődnétek...

Éljetekek a jelenben, teljes szeretettel és teljes rámhagyatkozással, amelyet pillanatról pillanatra én alakítok számotokra.” (1975.03.15.)

Ahogy a Szűzanyától halljuk a körülöttünk levő világ – melyből valószínűleg Egyházunk sem tud kimaradni – hamarosan sötétségben lesz. Ez a hamarosan egy relatív idő, lehet egy-két év, és lehet egy-két évtized is. Ebben az esetben (1975-ös üzenetről van szó) egyértelműen az egy-két évtized távlata a megvalósulás, de a nyitott szívek érzik, hogy valamilyen sötétség nagyon közeledik. Az ember pedig csak lassan tud alakulni, lassan tud fejlődni. Ezért figyelmeztetett minket már 75-ben a Szűzanya...

A Szűzanya a Miatyánkban megfogalmazott kérést ismétli meg: a nap dolgával foglalkozunk. Minden nap a nap dolgával. Ezt a gondolkodó ember csak a teljes rámhagyatkozásban tudja megélni, hiszen a nélkül önmaga „tervére” kellene rámhagyatkozni és a szerint cselekedni. Higgyük el, hogy a Szűzanya sokkal jobban tudja, hogy mi kell nekünk holnap és holnap után – de ezt nehéz megtenni. Igyekezzünk imádságban megkérni hozzá a kegyelmet!

„Azt szeretném, hogy mindnyájan Fiammal legyetek a kereszten, imádságban és szenvedésben. Ezt az utat járta végig Jézus, hogy a megváltást véghezvigye, és minden embert megmentesen...”

Kis fiaim, a keresztút az egyetlen út, amelyet számotokra kijelöltem, mert ez az az út, amelyet Édesanyátok már elsőként végigjárt Fiával, Jézussal.” (1975.03.28., Nagypéntek)

Jézus mondta – és élénk is élte – hogy a mennyországba csak a Golgotán keresztül visz az út. A Szűzanya vele tartott, és lélekben Fiával együtt végig járta a keresztutat. A szenvedés mindig visszariaszt minket, ez alap emberi jelenség. Ezt csak az egyre mélyülő hitnek van esélye áttörni, az egyre jobban átélte önfelajánlásunk segíthet ebben.

Hogy ki milyen mértékű és formájú keresztet kap, ez maradjon az Isten titka. De két tény van. Egyik, hogy senki sem kap nagyobb keresztet, mint amit elbír, a másik, hogy kereszt nélkül nincs feltámadás. Ezek tudatában imádkozunk naponta, ennek tudatában ajánljuk oda magunkat a Szűzanyának, Jézusnak, és cselekedjünk minden nap napi feladatainkat, hálaadásban a múltért és kegyelem kérésben a jövőt illetően.

Jánosy Gábor (Gobbi atyán keresztül kapott üzenetek alapján.)

Imádkozunk Máriával a Szentlélekhez!

Drága gyermekek! Ma is kérem a Szentlelket, hogy töltsen be szíveteket erős hitel. Az ima és a hit szeretettel és örömmel fogja betölteni szíveteket, és jelek lesznek azok számára, akik távol vannak Istentől. Gyermekeim, buzdítsátok egymást a szívvel való imára, hogy az ima betöltsen életeteket, ti pedig gyermekeim, minden nap, mindenekfelett tanúkat lesztek a szolgálatban: Isten imádságában és a szükségben lévő felebarát szolgálatában. Veletek vagyok és közbenjárók mindnyájatokért.

Köszönöm, hogy választotok hívásomra.

(2015. szeptember 25.)

Korábbi üzeneteiben a Szűzanya többször utalt a Szentlélekre és a Szentlélekhez való imára irányította figyelmünket. A Szentlélek eljövételének és működésének feltétele az ima. Az ima az, amit mi meg tudunk tenni, a Szentlélek pedig azt teszi, ami számunkra lehetetlen. Fontos előkészíteni a Szentlélek eljövételének útját. A Szentlélek oda érkezik, ahol olyan nyitott szívre talál, amely befogadja Őt.

Mária a Szentlélek jegyese. A saját életéből ismeri munkálkodását. Ő teljesen megnyílt és az Úr felé fordult. Ő Istennel teljes, a Szentlélekkel teljes. Ahol Mária ott van, ott van a Szentlélek is. Ugyanaz a Szentlélek, amely a világ teremtésekor a „a vizek felett lebegett”, ahogyan a Szentírás első lapjain olvassuk, ezen Szentlélek által fogant Szűz Mária. A Szűz méhe a világ legszebb virágát hozta erre a földre, Jézus Krisztust, a világ Üdvözítőjét.

Az angyal hírül adta Máriának, hogy a Szentlélek „árnyéka” száll rá. Így adta tudtára, hogy élő templommá, Isten lakóhelyévé lesz. Ezek a szavak a Kivonulás könyvének utolsó soraira emlékeztetnek bennünket. Miután Mózes Isten útmutatása szerint felépítette a Szent sátor, „felhő borította be a találkozás sátorát és az Úr dicsősége betöltötte a hajlékot” (Kiv 40, 34). Mária így lett és maradt teljesen átszellemültté, nemcsak a megtestesülés órájában, hanem egész életén át. A Szentlélekkel betelve éneklie el Magnificat-ját és tovább folytatja azt az Egyházban, és az Egyházzal éneklie a világ végezetéig és nemzedékeken át Krisztus tanítványainak közösségében.

Senkinek sem volt magasabb hivatása és nem is emeltetett senki nagyobb méltóságra Máriánál. Isten megtestesült Fiának anyja volt. Ő pedig ezt a

méltóságát és hivatást a mindennapi élet legmegszokottabb keretei között valósította meg. Hűséges házastárs, egyszerű édesanya, jó szomszéd; szívvel-lélekkel átadta magát népének, nyitott volt minden ember felé. Szorgalmas háziasszony volt. Főzött és mosott, a házban és a ház körül dolgozott, osztozott a helybeliek örömeiben és szomorúságában. A legmegszokottabb mindennapokban élte meg Isten meghívásának magasztosságát. Egyszerű, mindennapi kötelességeit különleges szeretettel végezte.

Sem Isten, sem a Szűzanya nem vár és nem kér tőlünk lehetetlen dolgokat. Csak Isten művel lehetetlen dolgokat, de csak akkor, ha mi megtesszük azt, ami számunkra lehetséges.

Lehetséges megnyílnunk a Szentlélekre. Lehetséges dönteni az imádság mellett, amely által megerősödik az Úrba vetett hitünk. Az erős hit közelebb visz bennünket Istenhez, bevezet minket Isten mentalitásába, Isten szerinti életre vezet, és alkalmassá tesz arra, hogy Isten szemével lássuk az embereket, önmagunkat és a világot.

Az ima megnöveli Isten iránti szeretetünket. Az Isten iránti szeretet nem elválaszt egymástól, hanem nyitottabbá tesz bennünket mások felé, és érzékennyé szükségleteikre.

Imádság

Szűz Mária, Szentlélek Jegyese! Hozzád fordulok imádsággal, kérlek, könnyörögd ki számomra a Szentlélek erejét és világosságát. Te az angyali üdvözlés pillanatától Isten jelenlétének helyévé lettél. Édesanyai méhed kivirágzott és a világ Üdvözítőjét ajándékozta minden embernek. Imádkozd ki minden szív számára, amely vágyakozik az élet teljességére és értelmére, hogy ki tudjon virágozni és Isten jelenlétének helyévé váljon. Imádkozz értünk Szűz Mária, hogy Krisztus jó illatát tudjuk árasztani szerte a világban, és így szeretetének tanúivá váljunk. A Szentlélek áraszsa el lelkünket és életünket, hogy mások ne bennünket, hanem bennük Istent lássák meg és ismerjék fel. Köszönjük Mária, hogy velünk maradsz, hogy nem fáradsz bele, hanem az öröm és az élet teljességére vezetsz bennünket, amellyel te magad is telve vagy. Ámen.

*fra Ljubo Kurtović
fordította: Sarnyai Andrea*